

Sınıf hareketindeki gelişmeler, örgütlenme alan ve biçimleri

Sermaye şimdi sınıfın dağılan organik birliğine kriz gerekçesi ile son darbeyi indirmeyi planlamaktadırlar. Bu saldırı paketi şu an sendikal konfederasyonların

önüne gelmiş durumda. Sendika konfederasyonlarda ise bu saldırıları sınıfın gündemine sokmadan nasıl atlatılacağına hesabı yapılmaktadır.

Bu süreçte sistem sendikaları da sürecin dışında tutarak mücadeleyi içe yönlendirmiştir. Bunun için de sendikalar ayağını sistem artık Hak-İş üzerinde yapmaktadır.

dır. Türk-İş misyonunu bitirmiş ve artık dikkate alınmaz bir noktaya doğru gitmektedir. Bunun için 2008 yılında başlattığı **sosyal diyalog sendikacılığı** adı altında Hak-İş ile protokol imzalamıştı. Bu yeniden yapılanma sürecinde de sendikal konfederasyon Hak-İş olarak belirlenmiş ve bütün süreç buna göre ayarlanmıştır. Sayfa 8-9

Sınıf sendikacılığı için

DDDSB

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik Bülteni-Haziran 2009

İÇİNDEKİLER

Gün, 15-16 Haziran ruhunu kuşanma günüdür!
Sayfa 3-4

Esnekleşme ve toplam kalite yönetimi emekçilerin örgütlülüğüne saldırıdır
Sayfa 5-6

IMF'den kara tablo ve Türkiye'de işsizlik gerçeği
Sayfa 7

Önemli olan kendi gücüne dayanarak mücadele etmektir
Sayfa 10

Güvencesiz emekçiler ve emek sömürsünün boyutu
Sayfa 11-12

Dayanışma Gazetesi neyi savunuyor?
Sayfa 12-13

Enternasyonal Dayanışma Kurultayı
Sayfa 15

15-16 HAZİRAN

RUHUyla MÜCADELEYE

**21 Haziran 2009 tarihinde İstanbul'da
gerçekleştirilecek DDSB Kurultayı'nda buluşalım!**

1 MAYIS TAKSİM KARARLILIĞIYLA MÜCADELEYE

Devletin tüm engelleme çabalarına karşın işçi ve emekçiler Taksim'e çıkmayı başardılar. 1 Mayıs'ın İstanbul'da Taksim'de kutlanması herhangi bir alan tartışmasından daha fazla önem taşıyordu. Devletle emek örgütleri arasındaki politik irade savaşı geleceğe ilişkin mücadeleleri de belirleyecek bir önem taşıyordu. İşçi ve emekçiler Taksim'i kazandığında bunun sınıf mücadelesinde yaratacağı moral etki, artan işçi direnişleriyle birlikte iktidarı daha güçlü direnişlerle karşı karşıya bırakacaktı. Nitekim daha 1 Mayıs öncesinde geniş

kesimler üzerinde Taksim inancı ve kararlılığı oluşmuştu. İşçi ve emekçiler onlarca yerde çatışarak Taksim'e giden yolları zorladılar. Sergilenen kararlılık karşısında polis çözümlü devrimcileri dışta bırakarak DİSK ve KESK'i alana bırakmakta buldu. Ancak yaşananlar planladıkları gibi olmadı. Asıl kitleleri değişik noktalarda çatışırken aralarında DDSB'lilerin de olduğu birçok devrimci-demokrat kurum flama ve pankartlarıyla Taksim alanına ulaşmayı başardı.

DİSK ve KESK, valiliğin günler öncesinden başlayan tehditleri karşısındaki duruşunu 1 Mayıs günü gösterdi. Devletin devrimcilerle sendikaları ayrı göstermeye ve koparmaya çalıştığı dayatmalar karşısında sembolik karşı çıkışlar dışında bir kararlılık sergileyemediler. Bugün herkes bilmektedir ki DİSK ve KESK'e Taksim yolunu açan asıl etken onlarca yerde polis terörü karşısında çatışan işçi ve emekçilerdi.

2009 1 Mayıs'ı gösterdi ki işçi ve emekçiler kararlı ve birleşik duruşlarıyla iktidara parça parça da olsa geri adım atılabiliyorlar. 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi işçilerin uzun yıllara dayalı bu kararlı duruşlarının bir sonucuydu. Ancak işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıların gerçekleştiği bu süreçte mücadeleyi patronlara ve iktidarın uygulamalarına yöneltmek daha da önem kazanmıştır. Taksim'de açılan yoldan yürüyerek direniş ve mücadeleleri büyütmek en büyük kazanımımız olacaktır.

1 Mayıs Kadıköy

Sabahın erken saatinde Tuzla Şube önünde biraraya gelen deri işçileri buradan Aydınlıköy'e doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Kutlamalara Tuzla'da başlayan deri işçileri köyündeki yürüyüşten sonra halka da çağrıda bulunarak Kadıköy'e yola çıktılar.

Katılımın beklenenden az olduğu Kadıköy'deki kutlamada deri işçileri, attıkları sloganlar ve çektikleri halaylarla mitingin en coşkulu kesimini oluşturdu. Yürüyüş sırasında sık sık Taksim'deki sınıf kardeşlerine selam gönderen ve Taksim alanına giden yollardaki barikatların kaldırılmasını isteyen ve tepki gösteren deri işçileri "**Emekçiye Değil, Çetelere Barikat**" sloganları atarak yürüyüşlerine devam etti. Miting alanına girişte oturma eylemi yapan deri işçileri, Taksim'de sabahın erken saatlerinde başlayan polis saldırısını protesto etti. Belediye işçileri de kısa süreli oturma eylemi yaparak Taksim'deki saldırıları protesto etti. Alanda Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun konuşmasını yuhalayarak deri işçileri, "**Emekçiler Taksim'de, Türk-İş Nerede**" gibi sloganlarla Türk-İş'in işbirlikçi tutumunu da protesto ettiler.

Alman sendikacıların da alanda olduğu 1 Mayıs'ta, daya-

nışma mesajları okundu. Desa direnişinin simgesi haline gelen deri işçisi Emine Arslan kürsüye direniş önlüğüyle "**1 Mayıs'ta 1. Yılında Desa Direnişi Sürüyor**", "**Desa'ya Sendika Girecek**" adlı dövizini taşıyarak çıktı. Arslan yaptığı konuşmada tüm işçilere birlikte mücadele etmek gerektiğine vurgu yaparak, ancak bu şekilde haklarımızı kazanabileceğimize değindi. Aynı zamanda ATV-Sabah grevinden de direnişte olan basın emekçileri söz alarak birer konuşma yaptılar.

Düzce'de 1 yıldır direnişlerine devam eden Desa işçileri de kutlamalara direniş önlükleriyle katıldılar.

Deri-İş Sendikası'ndan bir DDSB'li

SUNU

Merhabalar...

Yeni bir sayımızla daha birlikteyiz. Ülke gündeminin sınıfsal ve ulusal mücadeleler açısından yoğun geçtiği bir dönemi yaşıyoruz. İşçi ve emekçilere her yönden saldırılar artarken yeni direniş ve mücadelelere de tanık oluyoruz. Bugüne kadar herhangi bir örgütsel mücadele deneyimi olmayan birçok işçi işverenlerin dayatmaları ve işten atılmaları karşısında örgütlenme ihtiyacı duyuyor. Bu süreç onları devrimcilerle daha da yakınlaştırırken aşılabilir görülen birçok duvarın ortadan kalkması sonucunu da doğuruyor. Özellikle kadınların ve daha muhafazakâr değerlendirilen işçilerin örgütlenme çabaları sınıfsal ilişkilerin ön açıcı ve birleştirici yönüne işaret ediyor.

Böyle bir süreçte biz DDSB'liler de bir yandan program tartışmaları vesilesiyle örgütümüzü kurumsallaştırmaya çalışıyor bir yandan da sınıfın örgütlenme sorunlarına yanıtlar arıyoruz. Bu iki ihtiyacı karşılamadan sınıfsal mücadelemizde ciddi gelişmeler sağlayamayacağımızın farkındayız. Bu süreçte tüm DDSB'lilerin ve mücadele dostlarımızın katkısının bizler için önemi tartışılmaz düzeydedir.

1 Mayıs'tan sonra önümüzde 15-16 Haziran ve Kurultay gündemlerimiz bulunmaktadır. Mücadeleyi ve örgütlenme çabalarımızı daha da yoğunlaştırarak bu süreçten başarılı çıkmasını bilmeliyiz. Bu konuda her birimize önemli görevler düştüğü ortadadır. Bekleyen değil müdahale eden bir tavrı her alanda oluşturarak yolumuza devam etmeliyiz.

Yeni bir sayımızda buluşmak umuduyla...

www.devrimcidemokratiksendikalbirlik.blogspot.com

ddsbirlik@gmail.com

Özgür Gelecek Yolunda Yeni Demokrasi Özel Sayı: 2009/22

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön Matbaacılık Adres: Davutpaşa Cad. 75/2 B 366 Topkapı/İstanbul Tel: 0 212 544 66 34

DİRENİŞLER BÜYÜYOR...

GÜN, 15-16 HAZİRAN RUHUNU KUŞANMA GÜNÜDÜR!

Bilindiği gibi artık dünya gündeminin birinci sırasında olan ve kısa sürede de bitecek gibi görülmeyen “küresel kriz”, dünya halklarının yaşamlarını giderek daha çekilmez bir hale getirmeyi başardı bile. Bu süreçler, emperyalizmin ekonomik-askeri ve ideolojik saldırılarını en üst seviyede yoğunlaştırdığı süreçlerdir ve esasında bütün saldırılar emperyalizm ve uşaklarının varlık koşuludur. Ekonomik krizin, siyasi ve askeri krizleri tetiklemesiyle dünya genelinde işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadeleleri de artış gösteriyor. Bütün bun süreçten ülkemiz emekçileri de kopuk değil ve aynı sal-

tı. Kriz bahanesiyle saldırılarını boyutlandırarak AKP hükümeti ağabeylerinin sözünden bir an bile çıkmadan bütün saldırı paketlerini birer birer uygulamaya koymaya başladı.

Sınıfın dağılımı ve örgütlü gücünün bu denli zayıf olmasını objektif ve subjektif nedenlerinden bağımsız ele alamayız. Fakat egemenleri pervasızlaştıran en önemli etkenlerden biri, sendika yönetimlerinin sermayeyi çok fazla rahatsız etmeyecek bir yapıda olmasıydı. **Krizi ufak sıyrıklarla atlatması için işçi ve emekçilerin yaşamını adeta bir karabasana çeviren AKP hükü-**

Yaklaşık bir yılda 1 milyon işçi işini kaybetti ve 2010'a kadar krizin etkisine paralel 2 milyon işçinin daha işsiz kalmasından bahsediliyor. Bu somut durum üzerinden önünüzdeki günlerin işçi sınıfının tepkisinin artacağı ve boyutlanacağı günler olacağını ancak sermayenin de daha sert saldırılar gerçekleştireceğini görmek zorundayız.

Ülkemizde son yılların toplamına yakın bir grev ve direniş tablosu oluşmuştur. Her ne kadar, birçoğu kendiliğinden hareketlilikler olsa da kendi iç dinamikleriyle sürdürülmeye çalışılan direniş ve grevler, işçi sınıfının dağıtılmış, zayıflatıl-

nini boşa çıkarmamak için, emeğim ve onurum için” diyerek devam ediyor. Ve tabii Düzce'deki sınıf kardeşleri de aynı şekilde mücadelelerine devam ediyorlar.

Meha Giyim (İstanbul/Gaziosmanpaşa): Kölece çalışma koşullarını kabul etmeyen Meha Giyim işçileri işten atma saldırısına karşı 4 Mart 2009 tarihinde direnişe geçtiler. Ücret, fazla mesai, kıdem ve ihbar tazminatı hakları için direnen işçiler **Meha Giyim**'e fason iş veren **LC Waikiki**'yi de yaşanan hak gaspı saldırısından sorumlu tutarak mücadelelerinin merkezine oturtular.

Tekstil tekeli LCW'yi hedef alan eylemler Meha işçilerinin mücadele kararlılığı sayesinde kazanımla sonuçlandı. LCW, direnişin 75. gününde işçilerin alacaklarının %65'ini vermeyi kabul etti. Meha Giyim işçileri alacaklarının %65'ini davalarının devam etmesi şartı ile kabul ettiler. MEHA Giyim patronuna açılan hak davası sonuçlandığında ise işçiler, LCW'nin yaptığı ödeme düşülmeden haklarının tamamını alacak.

Sinter Metal (İstanbul / Birleşik Metal-İş): **Birleşik Metal-İş Sendikası**'nda örgütlenme faaliyeti yürüttükleri için işten çıkarılan Sinter Metal işçileri direnişlerinin 160'lı günlerine yaklaştılar. Sinter işçilerinin işe iade davası devam ediyor.

Kent AŞ (İzmir/Genel-İş): Karşıyaka Belediyesi'nde **Kent AŞ** bünyesinde çalışan 300 işçi, 30 Nisan 2009'da işten çıkartıldı. Karşıyaka Belediyesi'ne ait Karşıyaka Özel Eğitim Kültür Sanat Etkinlikleri Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi (Kent A.Ş.), hizmet daralmasını gerekçe göstererek işçileri işten çıkarttı. DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerinde işçilerin çıkartılmasının asıl nedeninin sendikal örgütlülüğü yok etmek olduğu belirtiliyor.

IBM Türk (İstanbul/Tez Koop-İş): IBM'de 400 çalışandan yüzde 90'ının Türk-İş'e bağlı Tez Koop-İş Sendikası'na üye olmasına rağmen, IBM yönetimi hem işkoluna hem de sendikanın yetkisine itiraz etti. Sendika, geçtiğimiz günlerde işkolu tespit davasını kazandı. IBM'de işten atılan 3 kişinin açtığı işe iade davalarının 2'si sonuçlandı. Mahkeme, 2 çalışanın da işe iadesine karar verdi.

Bugün 15-16 Haziran sadece bir anma olarak algılanmamalıdır. 15-16 Haziran, muazzam deneyimlerle dolu, Türkiye işçi sınıfı tarihinin başköşelerinde duran bir başvuru kaynağıdır. İşçi sınıfının örgütlü ve yıkıcı özgücünün bir ifadesidir.

miş birlik ve beraberlik ruhunu güçlendirmek için önemli fırsatlar yaratmıştır. Kısaca bazı direnişlere değinirsek;

Desa Deri (İstanbul-Düzce/ Deri-İş): Düzce ve Sefaköy'deki işyerlerinde süren direniş Deri-İş'in fabrikalardaki örgütlenme çalışmalarına katılan işçilerin işten atılmasıyla başladı. Düzce fabrikasında sendikalı oldukları için 40 işçi **29 Nisan**'da işten çıkartılırken İstanbul'da da **Emine Arslan** işten çıkartılarak fabrika önünde direnişe başladı. Desa direnişi yurt içi ve dışından onlarca destek alarak kamuoyuna mal oldu. İstanbul'daki işyerinde direnişine aylardır devam eden Emine Arslan, işverenin sendikadan istifa baskılarına, çocuğunun kaçırılma teşebbüslerine, komik kaldırım cezalarına ve para tekliflerine rağmen kendi deyimiyle “**işçi kardeşlerimizin güve-**

dırı ve aldatmacalarla onlar da karşılaşıyorlar.

Ülkemiz egemenleri, polisi ve orduyuyla saldırılarını artırarak türlü yalanlarla emekçilerin bilincini bulandırmaya çalışsalar da işçi sınıfı, kendi yaşadıklarından nihayetinde öğreniyor, öfkeleniyor ve birleşmeye çalışıyor. Özellikle 2007 sonları ve 2008 başlarında Hava-İş direnişiyile başlayan süreç (Tekel işçileri vb.) işçi sınıfının son yıllardaki en hareketli dönemine işaret ediyordu. Türkiye'de saldırıların her yönüyle yoğunlaştığı bu dönemde, özellikle SSGSS yasasına karşı oluşturulan platform üzerinden belirli hareketlilik sağlandı. Ardından yine özellikle belediye işçilerinde toplu sözleşme süreci yaşanan hareketlilik sonrası krizin etkisinin daha hissedilir boyuta gelmesiyle işçi sınıfına yönelik saldırılar da art-

metine akıl hocalığına soyunarak öneriler hazırlayan bir sendika yönetiminin, sınıf mücadelesinde bulunduğu nokta artık tartışılmaktan çıkmış durumdadır. Kendi şubesine ait 1 yılı aşkın bir süredir onuru, geleceği ve ekmeği için direnen işçileri sahiplenemeyen bir konfederasyon için en güzel şeyleri de eylemlerde yine işçiler haykırıyorlar.(Deri-İş-Desa İşçileri/ Türk-İş) Artık safları nettir. Egemenlerin saldırılarında bir başarı elde ettiği genel kabul görse de, süreç açısından değindiğimiz zaman dilimlerinde ve güncel olarak işçi sınıfı içten içe daha aktif bir sürece girmiştir. Kriz bahanesiyle işten atmalar ve sendikalı işçilere yönelik saldırılara irili ufaklı direnişlerle yanıt verilmiştir. Ve bu direnişler nicel ve nitel olarak artış eğilimindedir.

ATV-Sabah (İstanbul-Ankara / TGS): Turkuvaz Medya Grubu'na ait ATV ve Sabah'ta çalışan gazeteciler 13 Şubat 2009'da greve çıktılar. 80 darbesinin ardından ilk gazeteci grevi olma özelliğini taşıyan ATV-Sabah grevi sendikal örgütlülüğe sahip çıkmak için gerçekleşiyor. TGS'nin 2007 yılında TMSF'deki örgütlenme çalışmalarına şirketin birleştirilme süreci eklenince işveren sendikadan tüm şirkette yetkili olmadığını söyleyerek itiraz etmişti. Bunun üzerine Balmumcu ve Sefaköy'deki işyerlerine grev kararı asıldı. Grev sürecinde işverenin, sendikadan istifa çabaları devam ediyor, grevcilerse her Cumartesi Taksim'de eylem düzenliyor.

Asemet (Bursa/ Birleşik Metal-İş): Bursa'nın Nilüfer ilçesinde kurulu olan fabrikada Toplu İş Sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması ve işverenin sendikal örgütlenmeye yönelik saldırılarını engellemek için grev kararı alındı. Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Asemet işçilerinin 31 Aralık 2008'den bu yana grevdeler.

Tezcan Galvaniz (Kocaeli/ Birleşik Metal-İş): Kriz bahanesiyle işten çıkartılan toplam 140 işçi 17 Kasım 2008'den itibaren direniştiler. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerinde TİS görüşmeleri aylardır sürüyor. İşyerinde çalışanlar için ücrette ve TİS'in başlangıç tarihinde anlaşıl-maması üzerine arabulucu süreci baş-ladı ve geçtiğimiz günlerde fabrikaya grev kararı asıldı. Uyuşma sağlan-maması durumunda 60 gün içerisinde fi-ilen grev başlamış olacak.

E-Kart (Gebze/ Basın-İş): İşyerin-de 2006 yılının Ağustos ayında baş-layan sendikal örgütlenme ve TİS faali-yetlerinin işverenin olumsuz tutumuy-la karşılaşması üzerine 30 Mayıs tari-hinde grev kararı alındı. Eczacıbaşı ve Giesecke & Devrient ortaklığındaki E-Kart Elektronik Kart Sistemleri A.Ş.'de 16 Haziran 2008'de greve çı-ıktı. 10 Şubat 2009'da işyerinde 4 ka-dın işçi de işten çıkartıldı.

Akan-Sel (Mersin/ TÜMTİS): Mersin Limanı'nın 2007 yılında özel-leştirilmesi ile Mersin International Port (MIP)'in işletmeye başlaması bazı işlerin taşeronla devredilmesini bera-berinde getirdi. 5,5 aydan beri TÜM-TİS'in örgütlenme faaliyeti yürüttüğü işyerinde işverenin örgütlenmeye yö-nelik baskıları sendikadan istifa, zorla

notere gönderme, işten çıkarma teh-didi ile birleşti. Bunların ardından kriz bahanesiyle işten çıkartılan işçiler di-renişe geçtiler. Direnişin başlamasının ardından Akan-Sel taşeron firmasıyla sözleşmenin sona erdiğini söyleyen iş-veren, yeni kurulan bir şirkete işçileri transfer etmeye çalıştı. Yeni firmanın işçilerini işyerine sokmayan ve kaçak olduklarını söyleyen işçilere polis sal-dırdı. İşverenle yapılan görüşmelerin ardından 140 işçinin hemen, kalan 49 işçinin de bir ay içinde işe alınacağı sözü verildi. İşçiler direnişlerinin 17.gününde bu sözü aldılar.

Asil Çelik (Bursa / Birleşik Metal-

İş): İşyerinde 8 Ağustos 2008'de baş-layan Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri 19 Eylül 2008'de uyuşmazlıkla sonuç-landı. İşverenin kriz bahanesi ve 'sıfır zam' dayatmasına karşı direnişe geçen 750 işçi 30 Ocak 2009'da işyerine grev pankartı astı.

Edirne Giyim (Edirne/TEKSİF): TEKSİF Sendikası'nın 34 yıldır örgütlü olduğu işyerinde, işveren, sendikadan yetkisini düşürmek için işçileri taşero-na devretmiş, devirin ardından işçilere sendikadan istifa baskıları da gelmişti. Sendikal işçilerle işveren arasında TİS görüşmelerin tıkanması üzerine 2 Ni-san'da greve çıktılar. İşverenin grevin durdurulması için mahkemeye başvur-masının ardından ilk duruşma 12 Ha-ziran'da gerçekleşecek.

Yukarıda vermeye çalıştığımız dışında irili ufaklı daha onlarca direniş mevcut ve bunların sayısı gün geçtikçe artıyor. Öyle ki egemenlerin sermaye merkezleriyle anlaşarak uzattıkları sü-reç sonunda birçok iş kolu mevcut haklardan geri noktada şartların altına

rinden birisi "**15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi**"dir. İşçi sınıfına 1960'la-rın ikinci yarısıyla azgınlaşan saldırılara karşı irili ufaklı direnişlerle başlayan süreç 1970'de daha iyi çalışma yaşamı ve insanca yaşam talepleri ve sendikal hakları için binlerce işçinin 15 -16 Ha-ziran günleri yüzlerce kanaldan akararak İstanbul'u egemenlere dar etmesiyle doruğa ulaştı. **Birleşik mücadelele-riyle sadece mevcut hükümetleri değil sistemin kendisini hedefle-meyi bizzat öz deneyimlerinden öğrenerek bizlere ışık tutacak dersler ortaya çıkardılar.**

Bugün 15-16 Haziran sadece bir anma olarak algılanmamalıdır. 15-16 Haziran, muazzam deneyimlerle dolu, Türkiye işçi sınıfı tarihinin başköşelerinde duran bir başvuru kaynağıdır. İş-çi sınıfının örgütlü ve yıkıcı öz gücünün bir ifadesidir. 15-16 Haziran'ın yarattığı en önemli şeylerden birisi, işçi sınıfı-nın hiçbir ayırım gözetmeksizin ortak talepler etrafında kenetlenmesi ve ka-rarlılıkla mücadele etme becerisini bir üst aşamaya çıkarmış olmasıdır.

Bugün içinden geçtiğimiz süreç, be-lirli yönleriyle 15-16 Haziran süreciyle benzerlikler taşımaktadır. İşçi sınıfı için bugün hamle yeteneğini geliştirmenin önkoşullarından birisinin de 15-16 Haziran ruhuyla pratik sürece yüklen-mekten geçtiğini unutmamalıyız. Ken-diliğinden hareketler, bizlerin örgütsel güçlerini aşarcasına yeni olanaklar or-taya çıkarmaktadır. Doğru bir seçimle ve yoğun bir tempoyla işçi sınıfının mücadelesine katılmayı ve önderlik et-meyi bilmeliyiz. Yeni 15-16 Haziranla-rın bu irili ufaklı direnişlerle örülebi-leceği asla akıldan çıkarılmamalıdır.

ESNEKLEŞME VE TOPLAM KALİTE YÖNETİMİ EMEKLİLERİN ÖRGÜTLÜLÜĞÜNE SALDIRIDIR

Kapitalist sistem için kaçınılmaz olarak değerlendirilen “dönüşüm”, en kısa biçimde ifade etmek gerekirse, sistemin 1970’lerde başlayan ve halen devam eden evrensel krizine karşı oluşturulan bir “manevra” olarak adlandırılabilir. Başta IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve Avrupa Birliği (AB) olmak üzere çeşitli uluslararası emperyalist kuruluşlar, tüm dünyayı tek bir pazara dönüştürmeyi, sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri uluslararası tekellerin pazar ve kâr alanı haline getirmeyi birincil hedef olarak alıyorlar. **Bu çerçevede dönüşüm denen şey kapitalist sistemin yeniden yapılanmasına dünya çapında geçerlik kazandırmanın aracı olarak işlev görmektedir.** Sermayenin, ulusal ya da uluslararası tekellerin çıkarlarını, bir taraftan Türkiye gibi ülkelerde belirli plan ve programlar aracılığıyla uygulamaya çalışırken, diğer taraftan tekeller için yeni pazar alanları keşfedilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye’nin emperyalist-kapitalist sisteme yeniden uyarlanması sürecinin başlangıcı olarak, 24 Ocak kararlarının ve 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası’nın rolü bilinmektedir. Ardından IMF ile yapılan stand-by düzenlemesi ve 1980 Dünya Bankası “Yapısal Uyum Kredisi” yeniden yapılanmayı hızlandırmıştır. Bu dönemle kamu emekçilerinin temel gündemini oluşturan yasal düzenlemeler başlatılmıştır... Sözkonusu bütün düzenlemelerin amacı, kamu emekçilerinin ekonomik-sosyal haklarını tasfiye ederek yerine, sermaye sınıflarının “doğrudan” yönetiminde, yeni bir devlet yapılanması gerçekleştirmektir. Dünyada yaşanan ciddi krizle birlikte değişikliklerin temelinde, son yıllarda sık sık yaşanan krizleri aşmanın çaresi olarak gösterilen “kapitalizmin yeniden yapılanması” ihtiyacı vardır.

4857 Sayılı İş Yasası, yasa çıkana kadar fiili olarak uygulanan esnek çalışma biçimlerine hukuki bir zemin hazırlamıştır. Benzer durum, kamu istihdamı için de geçerlidir. Eğitim ve sağlık alanında başlatılan “sözleşmeli istihdam”, “taşeronla iş verme”, “dışarıdan hiz-

met satın alma” gibi fiili uygulamaların yaygınlaştırılarak tüm kamu alanını kapsaması için gerekli hukuksal düzenlemeler yapılmış ve bu temelde çok sayıda yasa taslağı hazırlanmıştır. Hazırlanan tüm taslaklarda, kamu istihdamının “serbest piyasa mekanizması”na uyumu hedeflenmekte, bunun için kamu emekçilerine iş güvencesi sağlayan “katı kuralların” esnekleştirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. İş Yasası da aynı gerekçe ile değiştirilmiş ve neredeyse tüm esnek çalışma biçimleri yasada yer almıştır.

Kamu emekçilerine yönelik kapsamlı tasfiye planı için bugüne kadar çok sayıda fiili adım atılmıştır. Emeklilik, yeni personel almama, taşeronlaşma, sözleşmeli personel (4/B) uygulaması, geçici süreli sözleşmeli personel çalıştırma, geçici işçilik, özelleştirilen kurumlardan kamu kurumlarına 4-C statüsünde atanan işçiler gibi uygulamalarla kamu kesiminde istihdamın önemli ölçüde daraltıldığı ayrıca emekçiler arasında farklı çalışma statüleri uygulandığı bilinmektedir. Kamuya yönelik kapsamlı bir saldırı niteliğinde olan bu yeni operasyon, sadece kamu emekçilerini değil, kamu hizmetinden yararlanan milyonlarca yurttaşı da doğrudan ilgilendirmektedir.

Genel olarak emperyalizmin son dönem temel argümanları olarak bilinen insan kaynakları, yönetim, esnekleşme, toplam kalite yönetimi vb. kavramlar asıl olarak Dünya Bankası, Birleşmiş Milletler ve Avrupa Birliği gibi emperyalist örgütlerin kamu alanına, kamu hizmetlerine yoğun olarak müdahale ettikleri bir dönemde belirginleşmiştir. IMF’nin temel işlevi kamu harcamalarının dünyanın pek çok ülkesinde kısılması, istihdamın azaltılması olarak bilinmektedir. Dünya Bankası kamunun yeniden yapılanmasının finansmanında ön plana çıkmış, ancak özellikle son yıllarda Dünya Ticaret Örgütü, daha aktif bir şekilde, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi ya da onların ifadesiyle “serbestleştirilmesi” uygulamaları ile gündeme gelmiştir. Avrupa Birliği ise, üye olacak devletlerin özellikle iş yasalarını esnekleştirmesini istemekte, böylece Avrupa’nın ihtiyacı olan nitelikli işgücünü “daha ucuza kapatma-

nın” hesaplarını yapmaktadır.

Esnek Çalışma Nedir?

Çalışma düzeninin işyeri gereklerine, işin ve işyerinin ihtiyaçları ve işverenin isteklerine göre kolaylıkla uyum ve uygunluk sağlayacak şekilde, sürekli ve yeniden düzenlenmesidir. Tanımdan da anlaşılabilir gibi esnek çalışma kavramının en önemli özelliği, işçi ya da emekçiler dışında, yapılan işin, işyerinin ve en önemlisi işverenin istek ve beklentilerine göre belirlenmiş bir çalışma biçimi olmasıdır. Kamu istihdamının mevcut yapısını göz önünde bulundurduğumuzda, kamuda esnek çalışma uygulamalarının esas olarak dört şekilde ortaya çıkabileceği söylenebilir;

- ✓ İşlevsel Esneklik (aynı çalışanın farklı işleri yapabilmesi)
- ✓ Sayısal Esneklik (daha az kişi ile daha çok iş yapabilme)
- ✓ Çalışma Sürelerinde Esneklik (çalışma sürelerinin esnek kullanımı)
- ✓ Ücret Esnekliği (“performansa” göre bireysel ücret)

Esneklik ya da esnek çalışma kavramı, çalışanların çalışma biçimi, sayısı, çalışma koşulları, ücreti, çalışma süresi ve çalışma yetenekleri bakımından “piyasa koşulları” neyi gerektiriyorsa o koşullarda istihdam edilebilmesini ifade etmektedir. Eğer “piyasa koşulları” çalışanların sayısının azaltılmasını, ücretlerinin düşürülmesini ya da çalışma saatlerinin yükseltilmesini gerektiriyorsa, işveren ya da yönetim, hiçbir yasal engel ile karşılaşmaksızın çalışan sayısını azaltabilmeli ya da çalışma saatlerini artırabilmelidir. Bu çerçevede oluşturulacak olan yeni personel sisteminin, sistemin yaşadığı krizler ve tıkanıklıklar karşısında “can simidi” vazifesi göreceği açıktır. Günümüzde önemli olan, kaç kişinin istihdam edildiği, kaç kişiye “ekmek verildiği” değil, üretim süreci içinde “piyasada” oluşan arz ve talep dalgalanmalarına “nasıl”, “ne şekilde” ve “ne kadar çabuk” yanıt verileceğidir.

Toplam Kalite Yönetimi (TKY) Nedir?

Bugüne kadar özel işletmelerde uygulanan TKY, artık kamuda da uygulan-

yor. Tamamen piyasa koşullarında oluşturulan TKY ile kaliteli mal ve hizmetlerin üretileceği iddia edilmektedir. “Sıfır hata ile müşteriye ulaşmak” gibi kulağa hoş gelen hedefler belirlenmiştir.

Oysa uzun ömürlü mal ve hizmet üretmek, serbest rekabete dayalı liberalizmin işine gelmez. Kısa süreli kullanım ve piyasanın canlılığı, müşterinin sürekli talebi ve sürekli kâr güdüsü esastır.

TKY’de kalite çemberlerine katılım, gönüllülük, “beyin fırtınası” ile üretim gibi propagandası yapılan işleyiş vardır. Oysa çalışanlar, iş güvencesinin olmadığı, ücret artışının da kalite çemberlerinde mesai sonrası yapılan çalışmalara bağlı kılındığı bir işyerinde kendilerini TKY uygulamaları içinde zorunlu olarak bulmaktadırlar. Kalite çemberi içinde beyin fırtınası ile tartışacakları şey; verimi artırmak ve fazla mesaiye gönüllü olarak “evet” demektir. Buna karşın özlük haklar, ücretler, sosyal haklar ve kişisel problemler kalite çemberlerinde tartışılmayacaktır.

TKY’yi başlatan Japonya, üretimini fazlasıyla artırdı. Şöyle ki; Toyota fabrikasında daha önce 6 saatte yapılan presleme işini 1 saat 12 dakikaya kadar indirdi. Peki, bu sistemde çalışanların durumu ne oldu? İşçiler günde yaklaşık 18 saat çalışarak bedenlerini ve beyinlerini fabrikanın verimlilik artışına adanmışlar. İş garantilemek için de kendi içlerinde yoğun bir rekabete girdiler.

Sonuç:

- ✓ Verimlilik arttı,
- ✓ Sendikasızlaşma arttı,
- ✓ İşçilerde ani ölümler de arttı. İnsan Hakları Komitesi’nin açtığı davalara göre yoğun çalışma ve rekabetin yarattığı stres sonucu kalp hastalığına yakalananların oranı % 54,1. Bunların 4,152’sinin ani ölümü ile ilgili ise dava açılmıştır.

Sözü edilen kaliteden kasıt budur. Üç kişinin (giderek dört, beş kişinin) yerine bir kişinin çalışması, onların yapacağı işi tek kişinin ücretiyle yapması demektir. Emegün ucuzlatılması politikası... Performansın da ölçütü bu olacaktır. Kim ki bu performansla çalışırsa, onunla sözleşme yapılacaktır.

Yeni Devlet Memurları Kanunu Tasarısı Taslağı Ne Getiriyor?

Dünya deneyimlerine bakıldığında görülen bir diğer gerçek ise, esnek çalışma ilişkilerinin yaygınlaşmasıyla birlikte sendikalaştırma eğiliminin güçlenmesidir. İş-kolu sendikacılığın işyeri sendikacılığına yönelik (yeni hazırlanan sendika yasası bu duruma yatak hazırlayacak niteliktedir), daha "uzlaşmacı" ve "işbirlikçi" bir sendikal anlayışın gelişmesi, mücadelecilik sendikacılığın iyice zayıflaması, militan ve ilerici sendikal yapıların, geri sendikal anlayışlarla kuşatılarak eritilmesi ve sendikal örgütler arasındaki rekabetin artması gibi değişiklikler son dönemde en çok gözlenen gelişmelerdir. Taslakta;

□ İş yoğunluğunun az olduğu veya kadrolu personel istihdamının gerekli olmadığı hallerde, sağlık, teknik, bilişim, güvenlik ve ulaşım hizmetlerinde sözleşmeli personel ve eğitimde sözleşmeli öğretmen istihdam edilebileceği açıkça belirtilmektedir.

□ Yeni taslağa göre personel ve başarı değerlendirmesi iki defa üstüste 60'dan az yani olumsuz olan memurların başka bir amirin emrine atanacağı, burada da değerlendirilmesi olumsuz olan memurların görevlerine son verileceği ve bir daha memur olarak istihdam edilemeyeceği belirtilmektedir. Böylece bir anlamda başarı değerlendirmesi olumsuz olan memurlar için emeklilik hakkı yok edilmektedir. Öte yandan 657'de olmayan bir düzenlemeye gidilerek, 10 yıl içinde toplam 4 defa olumsuz değerlendirme

alan memurların görevine son verilmesi ve emeklilikten mahrum bırakılması düşünülmektedir.

□ 657'de "Sosyal Haklar ve Yardımlar" tanımını, yeni taslakta "hak" sözcüğü çıkarılarak, sadece "Sosyal Yardımlar" ifadesi yer almıştır. Sosyal yardımlar başlığı altında yiyecek, giyecek, aile ve cenaze yardımı sayılmaktadır. 657'de yer alan, "hastalık ve analık sigortası, yeniden işe alıştırma, konut kredisi, konut, öğrenim bursları ve yurtları, tedavi yardımı, doğum ve ölüm yardımı ödeneği" taslakta yer almamaktadır. Taslakta, "Memurlara

bu Kanunla öngörülen mali haklar ve sosyal yardımlar dışında herhangi bir ödeme yapılamaz ve mali imkân sağlanamaz" hükmü de yer almaktadır.

□ Taslakta "memurların yaptıkları her türlü eylem ve işlemin sonuçlarından sorumlu olduğu" vurgulanmaktadır. Toplam Kalite Yönetimi uygulamalarına yer verilen taslakta, başarılarının değerlendirilmesinde, "performans"tan da yararlanılacağı ifade edilerek, performans uygulamasının tüm kamuya yaygınlaştırılacağı açık olarak belirtilmektedir.

□ Kamu emekçilerinin "siyaset ve grev yapma yasağının kaldırılması" talebi ve AKP hükümetinin de altına imza attığı ILO sözleşmelerine rağmen bu yasaklar yeni taslakta da yer almaktadır. Taslakta, memurların siyasi partilere üye olmayacağı, hiçbir şekilde siyasi ve ideolojik amaçlı beyanda ve eylemde bulunamayacağı ve bu eylemlere katılmayacağı belirtilmektedir.

Memurların toplu olarak görev gelmemesi, hizmetin yavaşlatılması veya aksatılması sonucunu doğuracak eylemlerde bulunmasının "kesin olarak" yasaklandığı taslakta, grev propagandasından greve çıkmaya kadar grevle ilgili her türlü eylem yine yasaklar arasında sıralanmaktadır.

□ Taslaktaki bir diğer nokta, hizmet içi eğitim hizmetlerinin de özelleştirilmesidir. Taslakta bu ihtiyaçların, "hizmet satın alma" yoluyla karşılanabileceği belirtilmektedir.

□ Kamu kurum ve kuruluşlarının kadro ve pozisyon bilgilerinin merkez, bölge, il, ilçe, yurtdışı hizmet birimleri itibarıyla

tespit çalışması yapılacak. Bu şekilde istihdam fazlası veya yeterli personeli bulunmayan hizmet birimleri tespit edilerek, dağılımdaki dengesizliğin giderilmesine yönelik öneriler hazırlanacak ve kurumlarla müşterek çalışmalar yapılacak. Yerel Yönetimler Yasası'yla birlikte uygulandığı düşünüldüğünde emekçilere karşı örgütlenme ve mücadele alanında baskı/sürgün unsuru olacağı aşikârdır.

Getirilmek istenen yeni personel sistemi, kamu personel sisteminin iç örgütlenmesini örgütlü, nitelikli çalışanlar ile değil; esnek, savunmasız, iş güvencesi gösterdiği performansla bağlı olan bir yapıda sınıfın birlikte olabirliğini en asgari sınırlara çekmeyi amaçlamaktadır. Yapılan değerlendirmeler ışığında bakıldığında önümüzdeki dönemde;

- ✓ İş güvencesi ortadan kalkacak,
- ✓ Kamuda memurluk yerine sözleşmelilik düzeni getirilecek,
- ✓ Kadro gereği eşit işe eşit ücret yerine, bireysel performansa göre bireysel ücret belirlenecek,
- ✓ Kamunun hemen her biriminde esnek çalışma ilişkileri esas olacak,
- ✓ Norm kadro uygulaması tüm kamuda yaygınlaşacak,
- ✓ Toplam Kalite Yönetimi ve Performans Denetimi tüm kamuda işler hale getirilecek,
- ✓ Emekçilerin iş yükü sürekli olarak artacak,
- ✓ Birlik ve dayanışmanın aracı olan sendikalaşma fiilen engellenecek veya sarı sendikalar, devlet güdümlü sendikalar hâkim kılınmaya çalışılacak.

Tüm ülke çapında tam anlamıyla bir 'ücretli kölelik düzeni' egemen olacaktır.

Personel Rejimi

Tasarısının Amacı Nedir?

Saldırının sınıfsal boyutu doğru kavranmalıdır. Sınıfı hareketinin oldukça sık düştüğü bir yanlış, burjuvazinin bu türden saldırılarına karşı genellikle tek yanlı, milliyetçi ve reformist bir perspektifle yaklaşılmasıdır. Örneğin bugün Kamu Yönetimi "Reformu"yla burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelttiği kapsamlı saldırı, ne sadece Türkiye'ye mahsus bir durumdur ne de yalnızca IMF gibi emperyalist kurumların kafasından çıkmış bir projedir. Burjuvazi bu saldırıyı Türkiye'den çok önce birçok Avrupa ülkesinde, ABD'de, Japonya'da vb. gerçekleştirmiştir. Bu anlamda saldırı, uluslararası bir saldırıdır ve bir bütün olarak sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sınıfsal bir saldırısıdır. O halde saldırıyı sadece emperyalist ülkelerin Türkiye gibi yarı sömürge ülkelere yönelik bir saldırısı olarak sunup "ulu-

sal"laştırmak, işin evrensel boyutunu göz ardı etmek ve burjuvazinin ekmeğine yağ sürmek anlamına gelir. Eğer saldırı gerçekten de bir ulusun bir başka ulusa yönelttiği bir saldırı olarak algılanırsa, bu durumda burjuvazinin en azından bazı kesimleri baş düşmanı soyut bir emperyalizme indirilmiş olmaktadır.

Dar görüşlülüğün ikinci bir ayağı da devletçi anlayışlardır. Saldırının adı Kamu Yönetimi Reformu olunca bir anda bütün devletçi duygular ayağa kalkmakta ve geçmişte özelleştirme saldırılarının yoğunlaştığı dönemdekine benzer bir atmosfer ("sosyal devlet elden gidiyor!") tekrar oluşmaya başlamıştır. "Modern devletin yürütme aygıtı, tüm burjuvazinin ortak işlerini yürüten bir komiteden başka bir şey değildir." (Kominist Manifesto) Devlet burjuvazinin devleti olduğu sürece devletçiliği savunmak hiçbir biçimde işçi sınıfı ve emekçilerin yararına olamaz. Devletçi yaklaşımlar işçi sınıfını ve emekçileri iktidar perspektifinden uzaklaştırır, yani kapitalizmle ve egemen sınıflarla uzlaşmaya götürür.

Söz konusu kanun tasarısına devletçilik adına karşı çıkılması doğru değildir. Asıl karşı çıkış noktası, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlülüğünü, sosyal hak ve kazanımlarını savunma ve geliştirme perspektifi üzerinden ortaya konmalıdır. Bizler bu saldırıya kapitalist devlet işletmeleri özelleştirildiği için değil, işçi sınıfı ve emekçilerin elindeki haklar gasp edilmeye çalışıldığı için, işten atılmaları yol açacağı için, sendikal örgütlülüğü verili haliyle bile dağıtmayı ve böylelikle işçi sınıfının ve emekçilerin daha fazla sömürülmesini hedeflediği için karşı çıkmalıyız.

Önümüzdeki dönemde AKP hükümetince hayata geçirilmek istenen "Devlet Memurları Yasa Tasarısı"nı, geçmişte yapılan hatalardan dersler çıkararak değerlendirmek ve tüm anlatılardan hareketle, yapılmak istenenleri basit bir "yasa değişikliği" olarak görmemek gerekir. "Devlet Memurları Yasa Tasarısı"nın geri çekilmesi talebi, kamuda tek ve kadrolu istihdam talebi üzerinden, işyerlerine dayanarak yürütülmesi gerekmektedir. Bu tutum, aynı zamanda sendikaların işyerlerinde yeniden güçlenmesi ve büyümesinin de olanaklarını yaratacaktır. Bu nedenle işyerlerinde, yapılacak eğitim çalışmaları, bilgilendirme toplantıları, bildiri, afiş gibi araçlarla yaygın ve doğru bilgilendirmenin acilen yapılması gerekmektedir. Dolayısıyla bugün, tüm DDSB'lilere, düşen görev, egemen sınıfların arkası gelecek saldırı dalgası karşısında, ayırım yapmaksızın tüm emekçileri birleştirecek bir mücadele programı ve perspektifi ortaya koyarak mücadeleyi yükseltmek olmalıdır.

IMF'DEN KARA TABLO VE TÜRKİYE'DE İŞSİZLİK GERÇEĞİ

Küresel krizin yol açtığı tahribatları daha net bir şekilde görmeye başladık. Kriz başladığından bu yana bir dizi önlem alarak bankaları, büyük tekelleri devlet eliyle kurtarma operasyonu ile başlayan ve sonrasında G-20 Zirvesinin toplanmasıyla IMF bütçesinin 1 trilyon dolara çıkarılması, Dünya Bankası'na 250 milyar dolar ek kaynak sağlanması gibi biri dizi tedbir hayata geçirildi. Yakın zamanda gelen ekonomik göstergelerin, alınan önlemlerin ekonomiye çare olduğunu, "kriz frenledi, ekonomimiz yükselişe geçiyor" diyenlerin neyi, neye göre söylediklerine bakmak gerekmektedir. Zira yapılan belirlemelerin, işçi sınıfının çıkarlarına göre mi yoksa komprador-burjuva kapitalistlerin çıkarlarına göre mi iyi olarak değerlendirildiği belirleyicidir. Hâkim sınıfların burjuva-feodal karakter taşıdığı ülkemizde ekonomiyi yönetenin de aynı sınıf olduğu ve bunun sonucu olarak alınan her tedbirin veya politikanın bu sınıfın çıkarlarına göre hizmet ettiğini bir an olsun akıldan çıkarmamak gerekir.

IMF'nin "Dünya Ekonomik Görünümü" adı altında yayınladığı rapora bakıldığında ilginç saptamalar ve çarpıcı belirlemeler görülmektedir. IMF'nin gelecek yıllara yönelik tahminleri hiç de iç açıcı değildir. IMF Ocak ayında yaptığı ekonomi tahminlerinden vazgeçmiş ve Nisan ayı sonunda yaptığı tahminleri Ocak ayı tahminlerini aratır olmuştur.

Ocak ayında dünya ekonomisinin yüzde 0.5 daralacağını, 2010 yılında ise yüzde 3 büyüyeceğini öngören IMF şimdi ise dünya ekonomisinin yüzde 1.3 daralacağı tahmininde bulunuyor. Ve yaşanan krizin II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dönemin en derin ve en uzun ekonomik krizi olduğunu resmen tanımlıyor. Ayrıca kriz bittikten sonra dahi yaşanacak olan büyümenin oldukça sancılı olacağını belirtiyor. Dünya ekonomisinin 2002-2007 yılları arasında yüzde 4-4.5 arasında sürekli büyümesinin ardından (bu rüzgârla AKP iyice parlatılmıştı) 2010 yılı için yüzde 1.3 olan büyüme tahminin ne kadar düşük kaldığı ortaya çıkıyor. ABD ekonomisinin gidişatının dünyanın geri kalan ekonomisinin gidişatını da belirlediği,

"ABD hapsirsä Türkiye grip oluyor" hatırlatmasını da yaparak IMF'nin ABD için yaptığı tahminlerine bakalım.

IMF'ye göre ABD ekonomisi 2009 yılında yüzde 2.9 daralacak(!) ve 2010 yılında ise yüzde "0" büyüyecek, yani hiç büyüme yaşanmayacak. Avrupa tahminleri daha da içler acısı... Avrupa ekonomisi, 2009 yılında yüzde 4.2 daralacak ve 2010 yılında 0.4 daralmaya devam edecek. Türkiye'ye geldiğimizde ise rakamlar giderek büyüyor. IMF'nin Türkiye tahminlerinde 2009 yılında Türkiye ekonomisi yüzde 5.1 daralacak.

Ekonomik Büyüme İşsizliğin Azalması Demek Değil

Ekonomik büyüme istihdam yaratıyor mu sorusunun cevabına bakmak gerekiyor. Bir örnekle başlayalım. Türkiye 2002-2007 yılları arasında, 6 yıl aralıksız ortalama olarak 6.8 gibi yüksek bir oranda büyüdü. Bu büyümeye paralel işsizlik oranında bir azalma görülmedi. Bu konuda TÜİK verileri gerçek bir değerlendirme yapabilmek için gerçekçi olmasa da kıyaslama yapabilmek için olanaklar sunmaktadır. TÜİK verilerine göre; 2002-2007 yılları arasında yüzde olarak sırasıyla işsizlik; 2002-10.3, 2003-10.5, 2004-10.3, 2005-10.3, 2006-9.9, 2007-9.9, 2008-11 olarak gerçekleşti.

2002'den 2005'e kadar 4 yıl aralıksız büyüyen Türkiye'de işsizlik oranlarının pek değişmediğini görüyoruz. Yine sonraki yıllarda da işsizlik oranının önemli bir azalmaya işaret etmediğini görebiliyoruz. **Bir diğer deyişle büyümenin istihdam yaratmadığını, işsizliği azaltmadığını görüyoruz.** Bunun nedeni oldukça basit. Bunlar 1980'lerden itibaren başlayan neo-liberal politikaların, özelleştirmelerin, kamuya ait birçok fabrikanın kapatılmasının somut olarak yansımalarıdır. Özelleştirmelerle, sıcak para akışı ve kayıt dışıyla büyüyen bir ekonominin üretimi ve istihdamı artırmadığı net bir şekilde görülmektedir. Dolayısıyla belirtilen dönemlerdeki

büyüme halka yansıyan bir büyümeye değil sermayedarların büyümesine işaret etmektedir.

Bu arada ayrıntı olarak 2001 krizi öncesi ve sonrası işsizlik rakamlarını kıyaslamakta da fayda var. 2001'de yüzde 8.4 olan işsizlik, kriz sonrası yılda yani 2002'de 10.3 olarak gerçekleşmiş. Şu anda içinde yaşadığımız kriz için bir değerlendirme yapacak olursak TÜİK verilerine göre 2008'in Şubat ayı için işsizlik yüzde 11.9 iken (henüz kriz ortada yokken) 2009 yılı Şubat ayı verilerine göre işsizlik oranı yüzde 16.1 olarak gerçekleşti. Bu oran daha yılın başındayken gerçekleşiyor ve krizin etkilerini yeni yeni hissediyor oluşumuza rağmen oldukça yüksek bir değerdir. Gerçek işsizlik oranına ilişkin ise 6 milyon 471 bin gibi rakamlar ifade ediyor. İş aramayıp çalışmaya hazır olanlar da hesaba katıldığında işsizlik oranının yüzde 24.7'ye çıktığı ayrıca belirtiliyor (Radikal-16.05.2009). Bu da resmi açıklamaya kıyasla gerçek işsizlik sayısının ne kadar yukarıda olduğunu gösteriyor. Önümüzdeki günlerde istihdam yaratmanın oldukça zor olduğu işsizlik sorununun büyüme ile aynı paralellikte arz etmediği gözüküyor. Kapitalist merkezlerde ise bu durum yaşanan krizden, çok daha sonrası için söz konusu olabiliyor.

Türkiye'nin Ekonomik Gerçekliği

ABD, 2001 ekonomik durgunluk döneminin 8 ay sürmesinin ardından 2002 yılında büyüme evresine geçmiş ancak bunun istihdama yansımaları 2 yıl sürmüştü. ABD ekonomik büyümeye başladığı 2002 yılında yüzde 1.9 olarak büyümesine karşılık 540 bin yeni işsiz yaratmış ve işsizlik tırmanışa devam etmişti. 2003 yılında ise ABD için çok yüksek bir büyüme olan yüzde 3.7 gibi

bir değeri yakalamışken dahi sadece 87 bin kişiye yeni iş imkânı sunulabilmişti. 2004 yılında ise toparlanma başlamış açıklanan verilere göre 2 milyon kişi istihdam edilebilmişti. Söz konusu gelişmeler kapitalizmin rekabet ortamında gerçekleşmişti.

Ancak Türkiye için böyle bir rekabetten bahsetmek pek mümkün değildir. Büyüme dönemlerinde Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı gereği istihdam yaratmak bir yana işsizliği azalttığı da söylenemez. Uzun dönem için bakıldığında işsizlik son on yılda giderek tırmanmaktadır. İşsizliğin ABD'de olduğu gibi büyüme ile ancak 2 yıl sonra azaltılabildiği gerçekliğinin Türkiye'de de aynı şekilde gerçekleşebilmesinin mümkün olmadığını sanayi üretimlerini kıyaslayarak görebiliriz. (Bkz Tablo)

Krizin merkezi olduğu bilinen ABD sanayisine karşı Türkiye sanayisinin çok daha derin bir şekilde etkilendiği açıkça görülüyor. Bu da işsizlik oranlarına müthiş derecede etki yapıyor. ABD ile Türkiye sanayilerinin hassasiyetlerinin aynı olmadığı buradan anlaşılabilir. Aynı şekilde işsizlik sorununun da buradan farklılaşacağı ve ekonomik büyüme ile aynı tepkileri vermesinin olanaksız olduğunu görüyoruz.

Sanayi üretiminde yüzde 23.7 düşüş yaşayan Türkiye krizden en fazla etkilenen ülkeler arasında. ABD bile krizin merkezi olmasına rağmen aynı ayda yüzde 1.5 düşüş yaşamış. Bu da yapısal farklılıkları ortaya koymadan ABD'deki gelişmeler ile Türkiye'de olanları değerlendirmenin imkânsızlığını ortaya koymaktadır. ABD'deki gelişmelerin aynısını Türkiye için de beklemek oldukça hayalci bir yaklaşımdır. Ekonomik büyüme olsa dahi ABD'de olduğu gibi 2 yıl sonrası için işsizliğin azalmasını istemek bile Türkiye için oldukça lüks gözüküyor.

Sanayi üretimi	Ağustos 08	Eylül 08	Ekim 08	Kasım 08	Aralık 08	Ocak 08	Şubat 08
Türkiye	-3,6	-4,3	-6,8	-13,3	-17,8	-21,3	-23,7
ABD	-1,1	-4,0	-1,4	-1,3	-2,4	-2,1	-1,5

(Kaynak: www.tuik.gov.tr, www.treasury.gov)

SINIF HAREKETİNDEKİ GELİŞMELER, ÖRGÜTLENME ALAN VE BİÇİMLERİ

Bugün kriz gerekçesi ile işçi sınıfına yapılan saldırı sınıfın temel kazanımlarına ve örgütlülüğünün ortadan kaldırılmasına yöneliktir. Bu nedenle kriz sürecinde yapılacak müdahaleye de normal sürece göre daha fazla ihtiyaç duyulmaktadır.

Kapitalist sistem, bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de işçi sınıfının yıllar önce can kan pahasına bedel ödeyerek kazandığı hakları 1980 AFC'si ile başlayan yıllardan itibaren tek tek almaya başladı. Bu hakların alınması esas olarak çeşitli dönemlere yayılarak yapıldı. Bunu 1980 ve sonrası, 2001 krizi ve bugünkü kriz diye üç bölümde ele alabiliriz.

Şimdi ise kriz bahanesiyle kalan hakları da tırpanlayarak planladıkları saldırı ile sınıfın organik ve örgütsel birliğine son darbeyi vurarak sınıfı tam olarak örgütsüzleştirmeyi planlamaktadırlar.

1980'li yıllar sonrası başlayan bu saldırı fırtınası dönemselsel olarak zaman zaman sınıfın karşı koyuşu ile gerilese de istenilen düzeyde gelişmiş bir sınıf hareketi ve mücadelesi olmadığından hak kayıpları önlenememiştir.

1- 1980'li yıllardaki darbe sonrası hızla başlatılan özelleştirme programı esas olarak işçi sınıfının örgütlü alanını dağıtmayı hedeflemiştir. Bu süreçle birlikte de sendikasılaştırma süreci başlatıldı.

2- Bu programın büyük oranda başarılı olmasından sonra 2001 krizi sonrası yıllarda kölelik olarak bilinen Emeklilik Yasası, Yerel Yönetim Yasası ile 4857 sayılı İş Yasası ile yani esnek çalışma ile sınıfın organik birliği dağıtılarak sınıfın hareketliliği engellendi ve etkisizleştirildi.

3- İşçi sınıfına yönelik bu saldırılar yapılırken sınıfın temel örgütleri olan sendikal örgütler de bu sürecin bir parçası haline getirildi. Bunu da sendikal konfederasyonlarının başında bulunan sarı ve gerici anlayışlar eliyle yarattılar.

4- Şimdi yaşanan kriz ile saldırıların en kapsamlısı ile karşı karşıya bulunmaktayız. Bu saldırı ile sınıfın dağılan örgütsel organik birliğinden faydalanarak işçi

sınıfına ideolojik saldırılar artırılıyor ve kendisi için sınıf olma bilinci aşındırılıyor. Böylece saldırılar daha rahat gerçekleşiyor. Bu saldırılar sırasıyla;

A- 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 sayılı Grev ve Lokavt Kanunu yeniden düzenlenmektedir. Bu düzenleme ile sendikal baraj kaldırılmakta işyeri sendikacılığının önü açılmaktadır. Bu kanunla sınıfın ortak hareket etmesi engellenecektir.

B- İşçi sınıfının en temel kazanımı olan

jim Yasası ile kamu çalışanlarını da 4857 sayılı esnek çalışma olarak işçilere uygulanan yasa, kamuda çalışanlara da uygulanarak kısmen örgütlü kalan kamu çalışanların örgütsel birliğinin dağıtılması hedeflenmektedir.

İkincisi bir yandan işçilerin elinde bulunan, temel hakları niteliğindeki kıdem tazminatının ortadan kaldırılması, ikramiyeler ve sosyal yardımların tamamen alınması, diğer yandan sınıfın örgütlenmesi zorlaştırılarak kazanma ve mü-

sürecine giriyor. Bugün kafa ve kol emeği olarak kendini dışa vuran, Marks'ın kolektif işçi tanımı ile daha yoğun karşılaşıyoruz. Bu nedenle bir taraftan mühendis ve teknisyenden çekirdek işgücü ile diğer taraftan bu çekirdeği saran kalfiye özelliği taşımayan kol emeğinden oluşan ve her gün işsizlik korkusu yaşayan geniş bir işçi kitlesi bulunmaktadır. Diğer yandan hizmet işkolunda çevre işgücü bulunmaktadır. Bu işgücünün etrafında ise işçi sınıfını çevreleyen işsizler bulunmaktadır. Bugün örgütlenme çalışmaları içinde krizle de giderek artan işsizlerin örgütlenmesi temel ve özel bir önem kazanmaktadır. Bugüne kadar bu alanın işçilerden uzak tutulması ve sınıf dışı görülerek işçilerle birlikte örgütlenmemesi sınıf hareketi açısından çok büyük bir eksiklik. Bu yaklaşım hareketi de marjinalleştirmekte, orman yerine ağacı görmemize yol açmaktadır. Oysa bu sayı normal üretim içindeki işçi sayısı kadar sayısal bir değer taşımaktadır.

Geçmiş süreç bize bugün yapılan saldırı boyutunun kapsamı ile diğer yandan sınıf hareketinin örgütlülüğü ile sendikaların bugün buldukları örgütsel gerçeğe göre sınıf içinde daha fazla çalışmayı ve sürece müdahale etmeyi dayatmaktadır.

Ancak bu müdahaleyi yapabilmemiz için sınıfın bütünü üzerinden ele alarak bakmalıyız. Bugüne kadar sınıfın örgütlenmesine ağırlıklı sendikal alan üzerinden bakılarak cevap verilmeye çalışıldı. Oysa sendikal alan hem sayısal olarak hem genel işçi profili içinde daha ayrıcalıklı bir konumda görülmektedir. Şimdi bu tablonun kriz sonrası sendikal ayağına bakalım.

Sermaye şimdi sınıfın dağılan organik birliğine kriz gerekçesi ile son darbeyi indirmeyi planlamaktadırlar. Bu saldırı paketi şu an sendikal konfederasyonların önüne gelmiş durumda. Sendika konfederasyonlarda ise bu saldırıları sınıfın gündemine sokmadan nasıl atlatılacağına hesabı yapılmaktadır.

Bu süreçte sistem sendikaları da sürecin dışında tutarak mücadeleyi içe yönlendirmiştir. Bunun için de sendika-

kıdem tazminatı kriz gerekçesiyle düşürülmek ve fona devredilmek istenmektedir.

C- Toplu iş sözleşmelerde bulunan ikramiyeler ve 6772 olarak bilinen devlet ikramiyelerinin kaldırılması ile sosyal hakların sözleşmelerde kaldırılması hedeflenmektedir.

D- Diğer yandan örgütlü bulunan kamu çalışanlarının da Kamu Personel Rejim Yasası ile örgütsel birliğinin dağıtılması hedeflenmektedir.

Yukarıda ortaya konulan tabloya baktığımızda saldırı iki cepheden gelmektedir. **Birincisi** Kamu Personel Re-

cadele etme olanakları daraltılarak ideolojik olarak mücadele etme, kazanma ve sınıf olma bilincinin ortadan kaldırılması hedeflenmektedir.

Bu nedenle bir yandan bunlar olurken diğer yandan sınıfın değişen profili de doğru algılanmalıdır. Kapitalizmin krizler sonrası yeniden yapılanma süreçlerinde sınıfın profilinde de değişiklikler yaşanmaktadır ve yaşanacaktır.

Sınıfın organik birliği parçalandı. Bu süreç aynı zamanda yeni ve genç bir proleterleşme dalgasını da beraberinde getirdi ve getirmekte. Bilgi tekelleşti, beyin işgücü de giderek proleterleşme

lar ayağını sistem artık Hak-İş üzerinde yapmaktadır. Türk-İş misyonunu bitirmiş ve artık dikkate alınmaz bir noktaya doğru gitmektedir. Bunun için 2008 yılında başlattığı **sosyal diyalog sendikacılığı** adı altında Hak-İş ile protokol imzalamıştı. Bu yeniden yapılanma sürecinde de sendikal konfederasyon Hak-İş olarak belirlenmiş ve bütün süreç buna göre ayarlanmıştır.

Orman-İş'in yetkisinin Hak-İş'e devredilmesi; Çaykur ve Tekel'in yine Hak-İş'e devredilmesi, Hava-İş'in işkolu yetkisine bakanlık yerine Hak-İş'in itiraz etmesi, Kocaeli başta olmak üzere Bayrampaşa'da ve bütün AKP'li belediyelerde Hak-İş'in örgütlenmesi ile siyasi iktidar tarafından yapılması sendikal ayakta yapılandırmayı göstermektedir.

Diğer yandan da Türk-İş içinde işçi sınıfından yana bir amaç ve programla mücadele eden sendikalara yönelik bir operasyon olarak görülmelidir.

DİSK ise esas olarak etkinliğini daha çok kamuoyu üzerinden geliştirmeyi hesaplamaktadır. 2008'de başlayan 2009'da süren 1 Mayıs Taksim tavrı olumlu görülerek büyütülmektedir, 1 Mayıs 2009'daki Türk-İş'in tavrının cepheden ihanet olarak yapılması ne kadar yanlış ve tavır alınması gerekirse DİSK'in de "**makul sayı**" dayatmaları karşısındaki tutumu bir o kadar eleştirilmelidir. DİSK'in Taksim ısrarındaki yüzeysel gerçeklik onun gerçek özünü gizlememelidir. Asıl olarak sınıfa yönelik saldırılar karşısındaki tutum ile 1 Mayıs'ın kiminle nasıl ele alınması gerçeği görülerek hareket edilmelidir. Bu nedenle DİSK'in de 1 Mayıs 2009'da devrimcilerden kısmen koparak ama onları da basamak olarak kullanarak bu süreçten çıktığı görülmelidir.

KESK sınıfın içinde en diri sendikal alan olarak görülebilir. Ancak KESK'in bugünü kadar, bu alanı siyasal grupların faaliyet alanı olarak işletmesi sınıftan kopmasını sağladı. Hatta giderek de bürokratik bir yapıya evrilmesine yol açtı. Son Kamu Personel Rejim Yasası'nın yassallaşması durumunda KESK'in etkisiz olması durumunda sıradan bir sendikal konfederasyona dönüşmesi gerçekleşecektir.

Tüm bu sarı ve geri sendikal yapıların belirttiğimiz süreci göğüsleyecek gerçeklikte olmadığını görmeliyiz. Ancak aynı zamanda da sendikaların sınıfın öz örgütlenme araçları olduğunu unutmadan dün yaptığımız müdahaleleri bugün daha da güçlendirmeliyiz.

Öyleyse yukarıda ortaya koyduğumuz tablo ışığında DDSB olarak nasıl bir

örgütlenme ağı ve biçimi oluşturursak sınıfı ve kendimizi örgütleyebiliriz?

Krizin yarattığı etki ile üretim alanlardaki daralma giderek artarken, diğer yandan hizmet alanı krize rağmen en az etkilenen alan olmuş, hatta bu alanda bazı sektörlerde tekelleşmeler göze çarpmıştır. Buna örnek olarak güvenlik, temizlik vb. alanları sıralayabiliriz.

Egemenler işçi sınıfına bu saldırıları gerçekleştirirken sınıfın örgütlenme çalışmalarını da daha fazla önem kazanmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenme alanları ve örgütlenme biçimlerinin somutlaştırılması bugün daha açık bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır.

Önümüzdeki süreçte temel çalışma ve örgütlenme alanlarımız başında hangi alanlar sorusuna vereceğimiz cevap önem arz etmektedir. Bu alanlar değişik kategorilere göre şöyle ifade edilebilir:

1. **Örgütsüz, güvencesiz işçiler ve işsizler içinde çalışma;**
2. **Sendikalar içinde çalışma;**
3. **Tarım işçileri içinde çalışma.**

Bizler bu alanlar içinde sınıfsal gelişmelerinin yoğunluğundan hareketle örgütsüz, güvencesiz işçiler ve işsizler içindeki çalışmaları öncelikli çalışma alanları olarak görmeliyiz. Bu alanlar içinde işçi havzalarını ve telekomünikasyon, enerji ve ulaşım gibi stratejik sektörleri mücadelelenin temel örgütlenme alanları olarak ele almalıyız.

İşçi havzalarının bulunduğu bölgeler genel gözlem ve araştırmalara göre aşağıdaki gibidir:

- ✓ Çorlu ve Çerkezköy hattı
- ✓ İstanbul'un Rumeli ve Anadolu yakasındaki bir dizi organize sanayi bölgesi
- ✓ Gebze-Kocaeli hattı

- ✓ Adapazarı hattı
- ✓ Eskişehir-Bozüyük hattı
- ✓ Denizli bölgesi
- ✓ Adana, Çukurova ve İskenderun hattı
- ✓ Gaziantep, Adıyaman, Maraş, Urfa havzası

Özel iller: Bursa, Manisa, İzmir, Kayseri, Konya

Aşağı yukarı her ilde bir veya birden çok organize sanayi bölgesinin olduğu unutulmamalıdır. Bugün toplam içinde çeşitli sektörlerin bulunduğu ve binlerce ya da on binlerce işçinin çalıştığı, 2007 rakamlarına göre 249 organize sanayi bölgesi bulunmaktadır. Yukarıda saydığımız hatlar, özel iller ve Türkiye'nin her iline yayılmış organize sanayi bölgeleri işçi havzalarıdır. Bu alanların içinde hizmet alanı da bulunmaktadır. Hizmet alanının ayrı önemi ise bu organize ve havzalar dışında hemen hemen her ilde bu alanın bulunmasıdır.

Bizler bu tabloya uygun adımların nasıl hayata geçirileceğini bulduğumuz alanlar üzerinden hareketle ve gerçekliğimize göre ele almalıyız. Bu alanların içinde bugün örgütlenmenin sendikal alana hapsedilmiş olarak görülmesi ya da örgütlenmenin sadece sendikal alan üzerinden yürütülmesi anlayışı ile yürütülemez. Bizler esas olarak şehirlerde örgütsüz ve güvencesiz kesimlerin ve işsizlerin örgütlenmesini, sınıf içindeki suni ayrımlardan kaçınarak ortak alanlarda örgütlenmeyi hedeflemeliyiz. Ayrıca sınıfın sadece işyerinde değil, onu yaşam alanlarında da örgütleyecek araçlarla örgütlenmeyi hedeflemeliyiz.

Başta büyükşehirlerde olmak üzere güvencesiz ve örgütsüz işçilerin sadece çalıştığı alanlar, örgütlenme için yeterli değildir. Bunun işçinin oturduğu mekân-

larda da yapılması artık daha önemli hale gelmiştir. İşçilerin günlük yaşam alanına müdahale ederek işçilerin iş alanlarındaki örgütlenmeleri önündeki engelleri aşmak daha olanaklı olmaktadır. Emekçi mahallelerinin işsizlerin de en çok bulunduğu yerler olması, bu alanların önemini artırmaktadır. Burada dikkat edilmesi gereken, alan örgütlenmesi yapılırken bir politik bir kargaşaya düşülmeden sınıf rotasından ayrılmamayı esas almaktır.

Sendikal alan içindeki çalışmada yürütülen faaliyetler küçük görülmeden ama gerçekliği göz ardı edilmeden mevcut sendikalarda DDSB anlayışını hâkim olması çabası her zaman gösterilmelidir. Sendikaların sınıfın örgütlenmesinde öz örgütlenme araçları olduğu asla göz ardı edilmemelidir. Burada bugüne kadar kamu çalışanları ile aynı alanda çalışan diğer işçiler arasındaki suni ayrımı kaldıracak politikalar geliştirmeliyiz. Örgütlenmeyi aynı alanda yürütülmeliyiz. Ayrıca işçi sınıfı kavramı dışında oluşturulan kamu çalışanları, sözleşmeli personel gibi yasalarla yaratılan suni ayrımlar bulunmaktadır. Bugüne kadar bizim de buna göre yürüttüğümüz örgütlenmeyi ortak örgütlenme araçlarına doğru yönlendirmeliyiz.

Tarım işçileri içerisinde ise bugünden başlayarak örgütlenme çalışmalarına yönelmek gerekmektedir. İşçilerin çalışma koşullarının zorluğu, uğradıkları ayrımcı baskılar ve örgütsüz yapıları iyi değerlendirilerek esnek örgütlenme modelleriyle çözümler üretilmeye çalışılmalıdır.

Yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız örgütlenme alan ve biçimleri bu süreçte bizim de yeniden şekillenmemize katkı sunacaktır.

ANKARA'DA DDSB TOPLANTILARI...

DDSB'nin program tartışması ve örgütlenme çalışmalarının bir parçası olarak Ankara'da iki ayrı toplantı gerçekleştirildi. Program tartışmalarının yanısıra alandaki sınıfsal sorunların, sendikaların ve örgütlenme olanaklarının değerlendirildiği toplantılarda DDSB'nin izlemesi gereken yöntemler de tartışıldı. DDSB örgütlülüğünün niteliğinin, örgütlenme tarzının ve geçmiş mücadele pratiklerinin de anlatıldığı toplantılar, birçok soru işare-

tinin yanıtlanması bakımından verimli oldu.

Öncelikli olarak alandaki örgütlülüğün işler kılınması ve koordinasyonun önemine değinilen konuşmalarda, Ankara'nın özgün yanları ele alınarak belli hedefler etrafında çalışmaların süreklileştirilmesi kararlaştırıldı. DDSB'nin örgütlenebileceği alanlara ilişkin genel veriler ortaya konularak öncelikler tespit edilmeye çalışıldı. İşçilerin yoğun olarak çalıştığı merkezlerde örgütlenmenin önemli olduğu ancak örgütlenmeye dönük ilişki ve olanakların bugün çok yetersiz olduğu tartışmalar neticesinde ortaya çıktı. Diğer yandan örgütlü bulunulan sendi-

kalarda ve emekçi mahallelerde yapılacak çalışmalarla çeşitli ilerlemelerin sağlanabileceği ifade edildi. İkinci toplantı sonucunda ilerde yapılacak çalışmalar için **DDSB birimi** oluşturularak İstanbul'daki merkezi toplantıya ve yayın çalışmalarının ilişkin belli görevler üstlenildi.

Henüz ilk adımlar niteliğinde olsa da Ankara'daki toplantılar faaliyetlerin sürekli ve kurumsal olarak yürütülebilmesi noktasında olumlu sonuçlar doğurmuştur. Olumlulukları büyütme ve tüm alanlara yayma hedefiyle bundan sonra yeni çalışmalara yönelmek önümüzdeki görevlerdendir. Bu hepimizin örgütlü çabasına ve isteğine bağlıdır.

Önemli olan kendi gücüne dayanarak mücadele etmektir

Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa SERVİ ile sendikanın grev uyarısı sonrası Toplu İş Sözleşmesi'nin nasıl imzalandığı konusunu konuştuk.

□ **TİS sürecine sendika olarak nasıl hazırlandınız?**

İlk olarak çalışanların görüşlerini almak için bir anket çalışması düzenlendi. İşçiler taleplerini anketlere yansıttılar. Şubede **Toplu Sözleşme Komitesi** kuruldu. Gelen anketler tek bir ankete indirildi. Çıkan sonuçlar taslak halinde Deri İşverenleri Sendikası'na verilmişti.

□ **Bu TİS süreci krizin yansımalarını hissettiğimiz bir döneme denk geldi. Bunun hem işçi üzerinde hem de sendika üzerinde ne tür olumsuz etkileri oldu?**

Biz toplu sözleşme sürecine hazırlanırken henüz kriz bu kadar derinleşmemişti. Deri işkolu, maden işkolundan sonra en ağır iş koludur. Yapılan toplu sözleşmelerde demokratik, idari ve sosyal hakları açısından pek çok işkolunun üzerindeyiz. 2009'daki kriz, ister istemez tüm sektörleri etkiledi. Yoğun işten çıkarmalar oldu. Çeşitli işkollarında bu krizin sorumlusu işçilerimiz gibi sendikalarından fedakârlık yapmaları istendi. Bu durum, ister istemez dezavantaj oluşturdu. Örneğin tekstil iş kolunda ikramiyeler kaldırıldı, ücretler düşürüldü. Haklardan taviz verildi ve sıfır zamlarla toplu sözleşmelere imza atıldı.

Ayrıca bir yıldır yürüttüğümüz Desa direnişinde de işverenin yoğun saldırılarıyla karşı karşıya kaldık. Deri işveren-

leri ile yaptığımız görüşmeler öncesinde, işçiler üzerinde baskı oluşturularak sendikaların mevcut haklardan taviz verdiği bu dönemde bizden de aynı şekilde taviz beklediler. Sosyal haklarımızdan, ikramiyelerimizden vazgeçmemizi istediler. Gerekece olarak da krizin olduğunu, pek çok işkolunda bu tavizlerin verildiğini ve Deri-İş Sendikası'ndan da aynı şeyi beklediklerini söylediler.

□ **Sendika olarak bu saldırıya karşı nasıl bir tutum aldınız? Sendikanız Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde kitlesel katılımlı bir basın açıklaması yaparak grev uyarısında bulundu, bu konudan bahsedermisiniz?**

Bizler haklarımızı kolay almadık. Diğer yandan krizin nedeni de biz değiliz. Bizden bu haklarımızı isterseniz, greve gitmekten başka çaremiz yok dedik. Greve gitmenin onlara zarar vereceğini söyledik. Geçmişte de bunlar yaşandı. Bugüne kadar direten hiçbir işverenin ayakta kaldığını görmedik. Sendika da bundan çok etkilendi ama direnenek sonuca gitmekten başka yolumuz yoktu. Bizim kararlı duruşumuzu görünce vazgeçtiler. Biz, işverenlerin bu saldırgan tutumunu işyeri temsilcileri toplantısında ve basın açıklamalarında dile getirdik. Krizin arkasına sığınarak haklarımızın gasp edilmeye çalışıldığına değindik.

□ **Desa direnişi devam ediyor... Desa patronunun sendikayı Ergenekoncu olmakla suçlaması ve hedef göstermesi TİS sürecine nasıl yansıdı?**

Desa işverenin sendikamızı karalamak için Ergenekon'la bağlantılı olduğu iddiasını ortaya attığı dönemde deri işverenleri bize "sıfır zam" dayattılar. "Sosyal haklarınıza dokunmayalım, birinci yıl 'sıfır zam' ikinci yıl 'enflasyon zammı' dediler. Biz de bunun mümkün olmadığını belirttik ve uyuşmazlık zaptı tutuldu. Biz de işveren sendikasına taleplerini kabul etmenin mümkün olmadığını ve greve hazırlanmış olduğumuzu söyledik. İşyerlerinde tepkiler yükseldi, kararlı bir tutum aldık. Yapılan Toplu İş Sözleşmeleri'nde ortalamanın üzerinde bir sözleşme imzaladık. Yüzde 10,5 zam elde ettik. Doğru perspektifle meseleye bakıldığında sermayenin saldı-

rılarını geri püskürtebilme gücüne sahipsin. Önemli olan kendi gücüne dayanarak mücadeleyi büyötmektir.

□ **Kriz nedeniyle pek çok sendika deri işkolunda TİS süreci başlamadan patronların etkisi altına girerek sosyal haklardan taviz verdi. Sendikaların bu tutumuna nasıl yorumlamak gerekiyor?**

Bir kriz var ortada ama işyerlerinin kapanması işçilere ödenen ücretlerden kaynaklanmıyor. Her şeyden önce kendi gücüne dayanarak örgütlü gücün korunabileceği inancı kaybedilmiş aslında. "İşvereni ve sermayeyi karşımıza almadan kafa kol ilişkileriyle ayakta kalabilirim" düşüncesinin hâkim olmasından kaynaklı bunlar. Bu da mücadeleden kopuk bir anlayış esasen. Çeşitli iş kollarında sendikalar işyerleri için kredi alıyorlar. Kredi alırsak ve işyeri çalışırsa sendika burada var olabilir temelinde bir anlayış da var. Bu da tamamen o sendikanın sınıftan kopukluğunu ortaya koyuyor. Bir sürü işyeri "sıfır zamlarla" toplu sözleşmeyi imzaladı. İki yılda bir toplu sözleşme yapılıyor. Çalışan işçi de yılda ya bir kez veya 6 ayda bir zam alıyor ve hep bunu bekliyor. İşyerlerinde işimden olmayayım kaygısıyla sıfır zamma razı olanlar da var. İşimizi koruyalım düşüncesi var. Ama bu bir çözüm değil, sıfır zam imzalayan yerlerde bile işten atılmalar var. Sıfır zamlar dahi olsa sendika, üyesini koruyamıyor. İşçiler kapı önüne konuluyor. Mesela DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası Adana'da, Bursa'da işyerleri için kredi aldı. Kredi alınmasına rağmen işveren işçileri kapiya koydu.

□ **Üyeleriniz arasında da, kriz nedeniyle haklardan taviz verilebilir diyenler oldu mu? Olduysa bu anlayışa karşı nasıl bir yöntem izlediniz?**

Bizim işyerlerimizde de bu durumdan etkilenecek kriz var iş yok diyen üyelerimiz oldu. Gerekirse bu yıl fedakârlık yapılabilir diyenler de oldu. Onlarla konuştuğumuzda, krizin nedeninin biz olmadığımızı eğer şimdi tavır alıp, mücadeleyi esas almazsak ileride diğer mevcut haklarımızın da tehlikeye gireceğini söyledik.

□ **Deri patronları haklarınızdan taviz vermeyip greve gideceğinizi**

açıkça beyan ettiğinizde nasıl anlaşmaya yanaştılar?

Grev bize yarar getirmezdi belki ama işverenlerin de sonu olurdu. Bugüne kadar tüm sendikal örgütlülüğümüzü direnerek koruduk ve geliştirdik. Direnişler sonucunda kan kaybettiğimiz dönemler de olmuştur. Tüm direnişlerden başarıyla çıkmamış olabiliriz ama somut olarak işveren de kazanamadı. Deri işverenlerinin böyle bir sözleşmeye imza atmasının nedeni "Deri-İş Sendikası kesinlikle önüne koyduğunu yapar. Bunun için daha fazla zarar görmeden bu işi çözelim" diye düşündüklerinden kaynaklıdır.

□ **Kriz ve gösterilmesi gereken tutuma dair neler söylemek istersiniz?**

Biz krizi anlayamazsak, nedenlerini ortaya koyamazsak doğru bir tavır geliştirebilmemiz mümkün olmayacaktır. Kapitalizm, bu krizden çıksa bile mutlaka yeni krizlerle karşı karşıya kalacaktır. Kapitalizm bu krizlerde hep kârlı çıkmaya çalışacaktır. Bu kriz neo-liberal politikaların sonucudur. Bizim bu krizi derinleştirmemiz gerekiyor aslında. Yoksa işverenlere kredi bularak ona yol göstermemiz değil.

Kapitalizmin krizinin derinleştiği dönemlerde sınıf mücadelesi daha da yükselebilir. Biz geçmişte yaşadığımız krizlerin hepsinde mücadeleyi esas aldık. Mücadele ederek sermayenin saldırısını geri püskürtebileceğimizi ve örgütlülüğümüzü koruyacağımızı söyledik. Kendi bölgemizde bunu sağlayabildik, ancak genel olarak işçi sınıfında bunu sağlama yönünde sorunlar var.

□ **Kriz nedeniyle işçiyi ve emekçiyi koruyacak önlemlerin alınmamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?**

Hükümet, sermaye kesimine paket üzerine paket hazırlıyor ama işçilere ve emekçilere yönelik bir iyileştirme düşünülüyor. Sermayenin ayakta kalabilmesi için tüm bu çaba. Bu tür bir anlayışa karşı örgütlü mücadele vermekten başka yol yok. Örgütlü bir şekilde ve doğru bir hatta mücadele edersen, mevcut haklarını koruyarak ileri taşıma hakkına sahip olabilirsin. Biz bunu esas aldık ve en iyisini yapmaya çalıştık. İşçilerle yaptığımız görüşmelerde de bunun, yapılan en iyi toplu sözleşme olduğunu söylüyorlar.

GÜVENCESİZ EĞİTİMCİLER VE EMEĞİN SÖMÜRÜSÜNÜN BOYUTU

İçinden geçtiğimiz süreçte emperyalistler ülkemizde neo-liberal politikalarını uygulayarak halkın sosyal kazanımlarını birer birer ortadan kaldırmaktadır. IMF, DTÖ ve DB gibi emperyalist kurumlar aracılığı ile kamusal hizmetler tasfiye edilmekte, kamusal haklar birer ticari metaya dönüştürülmektedir. GATS (hizmetlerin ticarileştirilmesi) anlaşmasıyla piyasalaştırılmak (özelleştirme) istenen alanlardan biri de eğitimidir. Evrensel insan haklarından biri olan eğitim, özelleştirilip paralı hale getirilip, piyasanın acımasız koşullarına terk edilerek meta haline dönüştürülmek istenmektedir.

Eğitimin piyasalaştırılıp paralı hale getirilmesi ve bu alanda istihdam edilen eğitim emekçilerinin iş güvencesinin ortadan kaldırılmasıyla çalışma zamanlarının esnekleştirilerek kuralsızlaştırıldığı bir ortam oluşturulmaktadır. **Öğretmenlik mesleğinin toplumsal ve etik yönü ortadan kaldırılarak bireyci, dayanışmadan yoksun, rekabetçi bir anlayışa sahip çalışan kitlesi oluşturulmak istenmektedir.** Öğretmenin çalışma yaşamı ve süresi, işverenin iki dudağı arasına sıkıştırılmaktadır. Eğitim emekçileri, iş akitlerinin tek taraflı ve keyfiyete dayalı olarak işveren tarafından feshedileceği korkusuyla yaşayan çağdaş köleler haline gelmektedir. Her türlü örgütlenmenin yasaklandığı bu çalışma ortamında eğitim emekçisinin hastalanması bile neredeyse yasak hale getirilmiştir. Bunu anlamak için genelgenin 17. maddesini ayırmak gerekir. Bu maddede **“Bir öğretim yılında, sağlık kuruluşlarına verilen rapor kapsamında kullanılan izinlerde azami 5 öğretim gününe tekabül eden ücret ödenir. Hastalık izinlerinin bu süreyi aşması halinde aşan kısım için herhangi bir ücret ödenmez”** denilmektedir. Bu maddeyle neredeyse hastalanmak yasak hale gelmiş, öğretmenlerin çalışma ortamı göz ardı edilmiştir. Özellikle bulaşıcı hastalık riski-

nin oldukça yoğun olduğu, uzun süreli tedavi ve dinlenmeyi gerekli kılan hastalıklar, insanların toplu olarak yaşadığı ve çalıştığı yerlerde ortaya çıkmaktadır. Yani bulaşıcı hastalık riskiyle her zaman karşı karşıya olan eğitim emekçilerini neredeyse, **“hastalanmayacaksınız”** emri verilmektedir. Dolayısıyla genelgenin bu hükmü insanlıktan uzak bir anlayışla hazırlanmıştır. Gerçekte hedeflenen ise piyasa koşullarına teslim

çici sözleşmeli öğretmen alımını uygulamaya sokmuştur. Genelgede öğretmenlik yerine “öğreticilik” kavramı kullanarak yeni bir statü oluşturulmuştur. Bu kavramla çalıştırılmak istenen eğitim emekçilerine bakış açısı da kendiliğinden ortaya çıkmıştır. Yine “geçici öğretici” kavramı ile öğretmenliğin eğitimci sıfatı ortadan kaldırılmış, sadece bilgi yükleyen bir nitelikle sınırlandırılmıştır. Oysa eğitim-öğretim, özel-

tasfiye etmek ve ticarileştirmek için büyük bir uğraş içinde olan AKP hükümeti, genelde de komprador kapitalist sistem, bu adımlardan birisini de eğitimde **“ücretli öğretmenlik”** uygulaması ile hayata geçiriyor.

MEB öğretmen açığını kadrolu öğretmen ataması yapmak yerine iş güvencesiz, düşük ücretli ve her türlü haktan yoksun olarak çalışacak **“ücretli öğretmen”** uygulaması ile kapatmak istemektedir. Merkezi, yerel ya da okul düzeyinde yaşanan ücretli öğretmenlik uygulaması hükümetin ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın temel yönelimidir. Ücretli öğretmenlik, bu alanda yaratılmaya çalışılan emek sömürüsünün en derin ve acımasız olan noktasıdır. Genelde 400 TL aylık ücret bilirse de aslında bundan daha az ücretle çalışan branş öğretmenleri, haftalık ders saatini dolduramamakta (resim, müzik, beden eğitimi, teknoloji tasarımı vb.) bir yandan da KPSS'ye çalışma zamanı yaratmak için 250-300 TL'ye (yol parası dahil) çalışmak zorunda bırakılmaktadır.

Sorun sadece bu kadarla sınırlı değildir. Dershane öğretmenleri bu durumdan daha ağır koşullarda çalıştırılarak geleceksiz bırakılmakta, büyük dershanelerin kadrolu tayfasına girebilmek için yıllarca 250 TL gibi insan onurunu aşağılayıcı bir ücrete çalıştırılmaktadır. Bunun dışında formasyon hakkından yoksun Fen-Edebiyat fakülteleri yüz binlerce mezunla ortada kalmakta, kendi meslekleri dışında ne iş olursa (inşaat, seyyar satıcı, anketörlük, vb. gibi onlarca farklı iş alanı) yapmaktadırlar. Kadrolu öğretmenlerden bir geri aşama olarak ortaya çıkan sözleşmeli öğretmenlik de ücretlilere oranla nispeten iyi ama kadrolu öğretmenlere göre oldukça hak gaspına uğramış bir şekilde sömürüye maruz kalmaktadır. Kadrolu öğretmenlerin yararlandığı birçok olanaktan yararlanamamakta ve **“köle eğitimci”** olarak çalıştırılmaktadırlar.

Son yıllarda eğitim sistemimizde yaygın olarak görülen ücretli öğretmen uygulaması, eğitim sistemini gittikçe kuşatan bir yapıya bürünüyor.

edilmiş, en fazla karı getirecek uygulamalardır.

Kölelik koşullarını dayatan bu uygulamada öğretmenlik mesleğinin onuru ayaklar altına alınarak paçavraya çevrilmiştir. **Bilindiği gibi MEB, 2005/78 sayılı ve 01.09.2005 tarihli genelgesiyle “20 bin kısmi zamanlı geçici öğreticilik”** adı altında ge-

likle ilk ve orta öğretimde, birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Burada eğitim ile öğretim arasındaki bağ kopararak bütünlük bozulmuştur.

Son yıllarda eğitim sistemimizde yaygın olarak görülen ücretli öğretmen uygulaması, eğitim sistemini gittikçe kuşatan bir yapıya bürünüyor. Bugün kamu hizmetleri alanını bir bütün olarak

Kısaca birkaç maddede kadrolu ve sözleşmeli öğretmen arasındaki farklara bakıldığında bu sömürü ve hak gaspı net olarak görülecektir.

1- Sözleşmeli öğretmenin, özür durumu hariç, il içi ve il dışı tayin hakkı yoktur. Kadrolulara bu hak tanınmaktadır.

2- Sözleşmeli öğretmenlerin eş durumundan yapılan il dışı atamaları, eşlerinin çalıştıkları kurumun yüzlerce kilometre uzağına yapılmaktadır. İl içi tayin hakları olmadıklarından yapılan bu il dışı atanmanın da hiçbir esprisi kalmamaktadır.

3- Sözleşmelilere özür durumunda yapılan il dışı yer değiştirmelerde yolluk dahi verilmemektedir.

4- Sözleşmeli öğretmenin ek dersinden SSK kesintisi yapılmaktadır. Kadroluların ek derslerinden herhangi bir kesinti söz konusu değildir.

5- Haftada 15 saat ek dersi olan göreve yeni başlamış bir kadrolu öğretmen, 15 saat ek dersi olan 25 senelik bir sözleşmeli öğretmenden, ek derslerdeki SSK kesintisi sebebi ile, toplamda daha fazla maaş almaktadır.

6- Sözleşmeli öğretmenler idareci veya müfettiş olamazlar. Bu konuda herhangi bir yasal düzenleme ve mevzuat yoktur. Kadrolulara bu konuda yasal herhangi bir engel belirtilmemiştir.

7- Sözleşmeli öğretmenlerin hizmet puanları yoktur. Bu sebeple 1 yıl ya da 20 yıl çalışmış olmalarının hiç bir önemi yoktur.

8- Sözleşmeli öğretmenlerin batıda ki okulların norm kadrolarını doldurdukları iddia edilmektedir. Oysa çoğu genelde 3. hizmet bölgesinde olduğu gibi batıdakiler de ilçelerin en ücra okullarında (istisnalar dışında) görevlendirilmektedir.

9- Sözleşmeli öğretmenlerin eş, çocuk, doğum yardımları yoktur. Fakat bu haklar kadrolulara tanınmaktadır.

10- Sözleşmeli öğretmenlerin maaşları her ilde farklılık göstermektedir.

11- Bazı illerde maaşlar sözleşmede yer aldığı gibi her ayın 15'inde yatmaktadır. Ayın 23'ünü ve 24'ünü beklemek gerekebilmektedir.

12- Sözleşmeli öğretmenlik hiçbir zemin hazırlanmadan, özlük hakları vb. hiçbir plan program yapılmadan, yönerge dahi hazırlanmadan hayata geçirilmiş ve sözleşmeli öğretmenler bu sebeple birçok sorunla ve de belirsizlikle karşı karşıya bırakılmıştır

Güvencesiz eğitimcilerin içinde bulunduğu durum buyken varolan sorunlar yığınına nasıl karşı durmalı ve nasıl müdahale edilmelidir? Bu sorun özgünlüde "mücadele" kavramı sadece bu

sorunun muhataplarını ilgilendirmemeli, başta kadrolu tüm eğitimciler ve tabii ki sendikalar soruna sahip çıkmalıdır. **Eğitimi piyasa koşullarına ve en yüksek kar amacına göre düzenleyen egemenler, hiçbir zaman insanca yaşanır bir ücretten ve sosyal haklardan yana olmayacaktır. Dolayısıyla yasalarla uygulamaya konulan saldırılar sadece güvencesizlere değil tüm eğitim emekçilerine yönelmiş saldırılardır.** Güvencesizler çoğaldığı oranda bunun kadrolu eğitimcilerin ücretleri ve sosyal hakları üzerinde bir baskı aracı olarak kullanılacağı açıktır.

Başta Eğitim-Sen olmak üzere sendikaları sorunu sahiplenmeye çağırarak ve harekete geçmelerini sağlamak atılacak ilk adımlardan biri olmalıdır. Güvencesiz eğitimcilerin sendikalarda örgütlenmesine dönük yasal engeller meşru zeminde verilecek mücadele ve örgütlenme modelleriyle aşılabilmelidir. Ayrıca yasal düzenlemelere karşı da bir mücadele yürütülmek zorunludur. Bu konuda küçük de olsa sendikalar içinde ve dışında örgütlenme çalışmaları ortaya çıkmıştır. Ancak örgütlü kesimlerin bu soruna ilgisi ve müdahalesi genel olarak yetersizdir.

Geçici, sözleşmeli, ücretli, dersane öğretmeni ve formasyon almak isteyen Fen-Edebiyat mezunu olan "MEB kaza-

zedesi" tüm öğretmen arkadaşlarımızın yaşadıkları sorunların çözümü somut talepleri etrafında örgütlenmekten geçmektedir. Bu somut talepler bugün için öncelikle iş güvencesi, kadrolu olma ve diğer sosyal hakların kazanılıp geliştirilmesi etrafında oluşturulacak birliktelilerin örgütlü bir güce dönüştürülmesiyle kazanım haline getirilebilir. Bu örgütlenme çabaları içerisinde "memur statüsündeki" öğretmenlerin yer alması bir gerekliliktir.

İş güvencesinin olmadığı işverenin keyfiyetinin egemen olduğu bu çalışma alanında koşulların ağırlığını kestirmek güç değildir. Gelecekte başta kadrolu öğretmenler olmak üzere tüm kamu emekçileri aynı çalışma koşullarına tabi olacağından bu sorunu kadrolu öğretmenlerin de bir sorunu haline getirmek gerekmektedir. Sermayenin işçi sınıfını ve tüm ücretlileri değişik parçalara ayırarak sömürüyü yoğunlaştırdığı ve örgütlenmeyi zorlaştırdığı ortadadır. Buna karşı yapılacak olan, salt kendi alanının sorunları etrafında değil emeğe yönelen tüm saldırılar karşısında bütün emekçilerin ve tabii sendikaların birlikte mücadelesini örmektir.

DAYANIŞMA GAZETESİ NEYİ SAVUNUYOR?

"Sömürsüz Bir Dünya İçin Dayanışma" gazetesinin Nisan 2009 tarihli sayısında "**Belediye-İş 2 Nolu Şube olağanüstü genel kurulu yapıldı**" başlıklı bir yazı yayınlandı. Muhabı belli olmayan bu yazıda ortaya konanlar üzerine belli açıklamalar yapmayı gerekli görüyoruz. Çünkü yazıda açık edilmeyen asıl muhatap Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'tir. Bundan da önemlisi Dayanışma gazetesi gibi kurumsal bir aidiyeti olan dostlarımızın tavırları bizler açısından önemlidir.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in Mart 2009 sayılı bülteninde, yaşanan olağanüstü genel kurula ilişkin düşüncelerimizi belli oranda ortaya koymuştuk. Ancak yazılarımızda Dayanışma gazetesinin ismini anmamayı özellikle tercih etmiş ve dostlarımızın kurumsal düzeyde yaklaşımlarını öğrenmek istemiştik. Devrimci ve demokratların birlikteliği açısından arkadaşla-

rının hatalı bir tutum ve tercih içerisinde olduğu tespitimiz bu noktada belirleyici olmuştu. Bu konuda bir cevap almış değiliz. Fakat belirttiğimiz yazıyla birlikte Dayanışma gazetesinin eleştirdiğimiz tutumu sahiplendiğini görüyoruz. Bu aşamada konuyu farklı yönleriyle de açıklığa kavuşturmak sorumluluğumuz gereğidir. Peki, nedir hatalı olan?

Bürokratik yönetimlere karşı uzlaşma mı mücadele mi?

Önceki yazılarımızda da dikkati çektiğimiz gibi Türk-İş içerisinde devrimci-demokrat şube ve yönetimlere karşı saldırılar yeni değildir. Bu saldırıların önemli bir ayağını da Türk-İş yönetiminden destekli olağanüstü genel kurullar oluşturmaktadır. Söz konusu saldırıların zamanlaması bizler açısından hiç de anlaşılabilir değildir. Ekono-

mik kriz koşullarında emek hareketinde yaşanan ve yaşanacak hareketlilik iktidarı olduğu kadar sarı, gerici ve bürokratik sendika yönetimlerini de kaygılandırmaktadır. Bunun için en başta işte bir "temizliğe" gitmek, mücadeleciler şube ve yönetimleri tasfiye ya da pasifize etmek bürokratik yönetimler için en çıkar yol olarak görülmektedir. **Mücadelenin emek hareketini örgütlemeye yöneltilmesi gereken bir süreçte birçok şube ve yönetimin iç tartışma ve örgütsel hesaplara hapsedilmesinde bunun etkisini görmemek mümkün değildir.** Kuşkusuz ki her iç tartışma ve mücadele bürokratik saldırıların bir sonucu değildir. Krizin kendisinin siyasi ve örgütsel krizleri de tetikleme işi doğası gereğidir. İlerici temelde olduğu müddetçe bu kötü değil tersine iyi bir şeydir. Ancak Türk-İş içerisinde birçok örnekte ve son olarak adı geçen olağan-

nüstü genel kurulda yaşananın böyle bir olumluluk taşımadığı soruna bütünsel bakan herkes için açıktır. Çünkü en başta hedef olan gerici ve bürokratik yönetimler değil devrimci-demokrat ve ilerici şubelerdir.

Belirttiğimiz saldırıları gören ve sonuçlarını anlayan tabii ki sadece bizler değiliz. Belediye-İş 2 Nolu'ya olağanüstüye götüren ve sonuçta yenilgiye uğrayan belli başlı kişiler de bu sürecin farkındadırlar. Fakat temel bir yaklaşım farkıyla... **O fark; bu saldırılara göğüs girmek ve mücadeleden taviz vermemek ile uzlaşma yolunu seçmek arasındadır.** Ve işte olağanüstünün başını çekenlerin en başta karşısında olduğumuz yaklaşımı bu uzlaşma yaklaşımıdır. Söz konusu uzlaşma, bürokratik yönetimlerin ve şube içerisindeki gericilerin ekmeğine yağ sürmekten başka bir işleve sahip değildir.

“İş Barışı” kimin sloganı?

Ortaya konan tavrın bir sınıf uzlaşması olduğu yürütülen tartışmalar ve ortaya konan görüşler bakımından bizler açısından gayet nettir. Ancak bütün bunları bir yana bıraksak bile olağanüstü genel kurul için imza toplanan noter onaylı metnin kendisi dahi bu sınıf uzlaşmacılığını hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde ortaya koymaktadır. Metnin ilgili yerinde şu ifadeler yer almaktadır: **“Şube başkanımızın uygun olmayan tavır ve davranışları nedeniyle işverenlerle sağlıklı ilişkiler kuramamakta bu durum işyerlerinde iş barışını bozmaktadır.”** Burada sormak gerekiyor; egemen sınıf iktidarı altında “işverenlerle sağlıklı ilişkiler” ne demektir ve “iş barışı” ne anlama gelmektedir? Kimdir bu söylemin sahipleri? İşverenlerin örgütlenen ve direnişe geçen işçilere karşı sürekli olarak “iş barışından” dem vurması boşuna değildir. Gericici, sarı ve bürokratik sendikaların “iş barışı” sloganına sarılması da boşuna değildir. **Açık ki “iş barışı” burjuva bir söylemdir ve işverenlerin yararına sınıf uzlaşmasını temsil etmektedir.** Dayanışma gazetesinin bunu bilmemesi ve aksini savunması herhalde mümkün değildir. Ancak savundukları pratiğin sahipleri tam da bu yolu tutmaktadırlar.

Dayanışma gazetesi yaşanan olay örgülünde öncelikle şunu görmelidir. Temel sorun sözkonusu şube yönetiminin hata ve eksikleri değildir. Sorun gerçekleşen saldırılar karşısında devrimci-demokrat duruşu ve birlikteliği sergileyememektir. Ve sorun olağanüstüyle yönetime aday olanların kişisel yönetim hırsları ve kariyerizmleridir. Bunu anlamak için çok uzağa gitmeye gerek yoktur. Olağanüstü genel kurul için imza toplanan metne ve yeni başkan adayının işçilere yönelik yazdıklarına bakıldığında ortaya konanların düzeysizliği ve kişiselleştirilen saldırılar görülebilecektir. Bizim için önemli olan kendi arkadaşlarının bütün bunlara destek olması ve Dayanışma gazetesinin de bu tutumu sahiplenmesidir. **Yani önemli olan desteğin niceliği değil niteliğidir.** Dayanışma gazetesi okurları yanlış bir safta yer almış ve sınıf uzlaşmacı bir çizgiye yedeklenmişlerdir. Bu herhangi bir kongreden daha fazla önem taşımaktadır. Geçmişte yaşanan sorunlar ve gelecekte karşılaşacağımız tartışmalar için de aydınlatıcı bir özellik taşımaktadır.

Fırsatçılıkla bir yere varılmaz

Olağan kongreye bir yıldan az bir zaman kalmışken Belediye-İş 2 Nolu'nun olağanüstü genel kurula götürülmesi, sergilenen bu acecelik belirtilerimiz yanında farklı hesapların da bir sonucuydu. Bugün oy kullanan delegeler 2006 yılında seçilen delegelerden oluşmaktaydı. 2006'da seçilen delegelerin yüzde

yirmi beşlik bir kısmının emekli olması ve bunların ağırlıklı bir bölümünün mevcut yönetimi desteklemesi, olağanüstüyle yönetime gelmek isteyenler için bulunmaz bir fırsattı. Bu “fırsatı” fark edenler sadece sözkonusu kişiler değildi. Sendika içindeki gericiler de varolan yönetimi tasfiye etmek için bu kişileri desteklemeyi kendilerine görev bildiler. Yönetime aday olanlar, onlar açısından devrimci-demokrat çizgiyi tasfiye etmede ve yönetimi almada bir basamak özelliği taşıyordu. Yine Genel Merkezin olağanüstü kongreye ve yönetime aday olanlara üstü kapalı desteği bilinmez değildi. Bütün bu belirtilenler sergilenen aceceliliğin gerçek nedenlerini oluşturuyordu. Ve bu denklemin içerisinde Dayanışma gazetesi okurları da bulunuyordu. Bizim için eleştiri konusu olan budur. Dayanışma gazetesinin safı neresidir? Dayanışma gazetesinin ittifak ya da birliktelik anlayışı hangi sınıf çizgisine ve hangi güçlere dayanmaktadır?

Devrimci-demokrat mevzileri korumalıyız

Belediye-İş 2 Nolu Şube, işçilerin haklarının kazanılmasında olduğu kadar sınıf hareketinde ve Türk-İş bürokratizmine karşı mücadelede önemli başa-

rılara imza atmış bir şubedir. Kuşkusuz ki bunların başarılmasında devrimci, demokrat, ilerici tüm üyelerinin katkısı bulunmaktadır. Böyle bir şubenin mücadeleci çizgisinin sahiplenilmesi ve büyütülmesi doğru olandır. Biz her ne olursa olsun bir destek ve sahiplenmeden değil sözkonusu mücadele çizgisi temelinde devrimci, demokrat ve yurtse-

verlerin birlikteliğinden bahsediyoruz. Hata ve eksiklere karşı mücadele bu güçlerin birlikte yürüyüşünü engellememeli, işçi sınıfının çıkarları kişisel hırslara, dar grupçuluğa ve küçük hesaplara feda edilmemelidir. Bu tüm sendika şube ve yönetimleri için geçerli bir anlayış olmalıdır. Fakat Türk-İş içerisindeki ilerici-demokrat şube ve yönetimler için daha da hayati olduğu ortadadır. Bunun önemli bir nedeni Türk-İş yönetiminin gericici ve bürokratik yapısıdır. Bir diğer önemli nedeni ise Türk-İş'te örgütlü on binlerce işçinin devrimci-demokrat çizgiye kazanılmasında bu şube ve yönetimlerin üstlendikleri rollerdir. Türk-İş'in işçi sınıfını bölücü ve pasifist çizgisi karşısında ortak miting ve eylemliliklerle sınıfı mücadele çizgisinde birleştirmeye çalışan bu şube ve yönetimlerdir. 2008 1 Mayıs'ında ve 2009 15 Şubat Mitingi'nin örgütlenmesinde Şubeler Platformu'nun rolü bilinmez değildir. Yine bu yıl İstanbul 1 Mayıs tartışmalarında işçi sınıfını bölen Türk-İş yönetimine karşı içte baskı oluşturan, birlikteliği ve Taksim kararlılığını savunan sözkonusu şube ve yönetimlerden başkası değildir. Türk-İş'in önceden belirlenmiş tavrı karşısında bir sonuç alınmasa da Kadıköy'deki 1 Mayıs kutlamasında, Taksim'deki devlet terörüne karşı oturma eylemi yapan, Türk-İş Başkanı'nı yuha-

layan ve Taksim duyarlılığını alana taşıyan da yine devrimci-demokrat sendikal çizgideki şube ve yönetimlerden başkası değildir. Türk-İş içerisinde bu olumlu örnekleri daha da ileriye taşıyarak çoğaltmak tüm devrimci ve demokratların önündeki bir görevdir.

Belediye-İş 2 Nolu'da olağanüstü kongreye öncülük edenlerin böyle bir görev ve kaygıyı üstlenmedikleri açıktır. Dayanışma gazetesinde de yerinde bir ifadeyle belirttiği gibi sözkonusu olağanüstü kongre özgülünde **“...önemli olan ona kimin önderlik ettiğidir.”** Ve bizim açımızdan önderlik edenlerin bireysel ve politik kimlikleri hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak derecede açıktır. En az onun kadar açık bir nokta daha vardır ki; Dayanışma gazetesi okurları bu süreçte herhangi bir şeye önderlik etmiş değildiler. Onların yaptıkları sınıf uzlaşmacılığın ve fırsatçılığın yedeklenmekten başka bir şey olmamıştır. Getirilen eleştiriler önemlidir ve kuşkusuz dikkate alınmalıdır. Ancak eleştiri kimin getirdiği de önemlidir. Sınıf uzlaşmacı ve yönetim hırsına kapılmış kişilerin sergiledikleri birçok tutumu dostça eleştiri kapsamında değerlendiremeyeceğimiz açıktır. Kuşkusuz bunlardan da alacağımız birçok şey vardır. Fakat bizim esasta dikkate alacağımız devrimci-demokrat çizgiyi koruma ve geliştirme kaygısı taşıyan kişi ve anlayışların eleştirileridir.

Sözkonusu genel kurul üzerinden epeyce bir zaman geçti. Sorun bir yana gündemden düşmüş durumda. Fakat gündemden hiçbir zaman düşmeyecek olan konu; yani devrimci ve demokrat çizgideki güçlerin birbirine yaklaşımları sorunu devam etmektedir. Bu sorun bizim için tek bir şubedeki genel kurul veya adaylıklardan daha fazla önem taşımaktadır. Yan yana bulunulan bütün alanlarda dar grupçuluğu ya da birbirlerini tasfiye etmeyi değil bürokrat ve gericici yönetimlere karşı birlikteliği ve devrimci çizgiyi güçlendirmeyi hedefleyen yaklaşımlara ihtiyacımız vardır. Geçmişte farklı alanlarda benzer sorunlarla karşılaştık ve kazanan hiçbir zaman devrimci ve demokratlar olmadı. İlerde birçok yerde yine aynı sorunlarla karşılaşacağımız sergilenen tutumlara baktığımızda açıktır. Oysa yaşanan sorunlardan ve bunun yarattığı olumsuz sonuçlardan artık belli dersleri çıkarmamız ve bir kültür yaratmamız gereklidir.

**Ben bir postacıyım.
Sizden biri...**

HALKIMIZA MEKTUBUMUZDUR!

Üzülen, sevinen, yorulan, emek gücünden başka satacak bir şeyi olmayan, sadece kol kuvvetiyle geçinen, akşam evine emeğiyle ve alın teriyle kazandığı parayla ekmeğe götüren biri.

Sizden biri...

Ben bir postacıyım. Kapınıza bazen mektup, bazen icra tebligatı, bazen fatura, bazen mahkeme celpleri getiriyorum.

Mutlu günlerinizi paylaştığım kadar acılarınızı da paylaşıyorum. Getirdiğim telgraflarla dostlarınızla aranızda gönül bağı oluyorum. Ben nasıl sizin şahidiniz isem siz de benim yaşamıma, çalışma koşullarıma, zorluklarına şahitsiniz. Sıfırın altında 30 derece soğukta, yağmurda, yakıcı yaz günlerinde; ekmeğimi alınterimle kazandığıma şahitsiniz.

Saygıdeğer halkımız!

Bir postacı olarak bu ilk mektubumdur size...

Biliyorum buna hiç alışık değilsiniz. Bugüne kadar hep size başkalarının mektubunu getirdim. Bugün bir postacı olarak çok zor günler geçiriyorum, bu sömürü düzeninde çalışma koşullarım her gün biraz daha zorlaşıyor, sosyal haklarımız her gün biraz daha elimizden alınıyor. Günden güne daha da güvencesiz çalıştırıyoruz, keyfi uygulamalar almış başını gidiyor. Yeni çıkarılan, çıkarılmaya çalışılan yasalarla işçi ve emekçi halk egemen sınıflara karşı daha savunmasız bırakılmaya çalışılıyor.

Ben bu dönemde çok zor günler geçiriyorum; personel açığı yüzünden 2 kişinin, zaman zaman 3 kişinin işini yapı-

yorum. Onlarca kiloluk çuvalarla, çantalarla dağıtım çıkıyorum. Sağlığımı kaybettim; bel fıtığı, romatizma, siyatik, varis, boyunda düzleşme, ayaklarda mantar...

Mektuplarınız geç geliyor bazen, faturalarınızın günü geçiyor... Personel eksikliği nedeniyle geç saatlere kadar posta dağıtıyoruz, yetmiyor evimize gidip bir de dağıttığımız postaların meşrutalarını yazıyoruz.

Hafta sonu tatili nedir bilmiyoruz. Diğer devlet memurları haftada 5 gün (40 saat) çalışırken -ki bu bile fazlayken- biz Cumartesi günleri dahi zorla çalıştırıyoruz. Haftanın altı günü çalıştığımız halde işleri yetiştiremiyoruz.

Cumartesi çalıştırılmamızın karşılığında çok trajik komik ama 8 lira 80 kuruş alıyoruz. Saati; 110 kuruş yani. Bu kadar da değil, resmi ve dini tatillerde de çalıştırıyoruz.

Yıllık izinlerimizi ise kullanılmıyorlar. Dilekçelerimizi kabul etmiyorlar. Ortadan kaybediyorlar. Yıllardır yıllık iznini kullanmayan arkadaşlarımız var. Yıl içinde kullanmadığımız izinlerimizse yanyor.

Gerekçe hep aynı: "personel yok!"

PTT personel sıkıntısı çekerken; dışarıda milyonlarca insanımız işsiz dolaşiyor. Onlarca trilyon kâr eden PTT'ye eleman alınmıyor. İşsizlik kapitalizmin silahı olmaya devam ediyor. İşsizlik işçiler için bir tehdit aracı oluyor. Dışarıda sosyal güvencesiz çalışanlar ve milyonlarca işsiz olduğu sürece çalışanların kazandığı sosyal haklar lüks hale geliyor,

getiriliyor.

Gişe memuru PTT çalışanlarının ise son yıllarda iş yükü o kadar arttı ki, ne kadar hızlı çalışırlarsa çalışsınlar PTT şubeleri önünde kuyruk bitmiyor PTT yönetimi maliyeti yüksek diye güvenlik önlemi almadığı için PTT şubelerinde sürekli soygunlar yaşanıyor. Soygunlarda

çalınan paralar PTT çalışanlarından tahsil ediliyor çalışanlara davalar açılıyor.

Televizyonlarda gazetelerde her gün bir soygun haberi... 4 arkadaşımız soygunla da öldürüldü. Çözüm bulunmadığı sürece ölümler ve soygunlar devam edecek.

En büyük hak kaybına ise hükümet ve ona ses çıkarmayan işbirlikçi sendikalar yol açtı. PTT Personeli Müteselsil Kefalet Sandığı'ndaki 300 trilyon paraya çıkardığı yasayla hükümet el koydu ve uzlaşmacı bürokrat sendikalar buna ses çıkarmadı. O paralar ki 28 bin PTT çalışanından 22 bini zorunlu üye yapılarak 20 yıl boyunca her ay maaşından % 2'si kesilerek birikmiş paralardı.

Peki, bu paralarla ne yapıldı? PTT merkezlerine makyaj yapıldı. Yenilenen her PTT şubesinde PTT emekçisinin alinteri var. Alinterimizle var ettiğimiz büyüttüğümüz ayakta tuttuğumuz bu kurumyuşa şimdi satacaklarımıza.

Türk Telekom 2005 yılında 3 yıllık karına satıldı. Özelleştirilmeden önce yılda 70.000 kişi istihdam ediyordu,

30.000'e düştü. 2 milyar dolar karı yarıya indi. Ve 1.8 milyar dolar vergi öderken şimdi 830 milyon dolar vergi ödüyor.

Biz bir insanlık suçu olan taşeronlaştırma yasa tasarısı geri çekilsin istiyoruz.

Özelleştirme yasaları geri çekilsin. İşçi ve emekçi halkın örgütlenmesinin önünde en büyük engel olan kapitalizmi tek seçenmiş gibi önümüze koyan bütün uygulamalardan hemen vazgeçilsin istiyoruz.

Çalışanların haklarına saygılı olun.

Meclis hatasını düzeltsin ve kefalet sandığındaki paralarımızı geri ödensin istiyoruz.

Çalışma koşullarımız düzeltilsin, işyerlerimiz sağlıklı koşullara kavuşturulsun istiyoruz.

Ek ödemelerimizi istiyoruz.

Soygunlarda ölmek istemiyoruz, can güvenliğimiz sağlansın.

Bu ücretli kölelik düzeni son bulsun istiyoruz, insanca bir yaşam istiyoruz.

KADIKÖY BELEDİYESİ İŞÇİLERE HAKLARINI ÖDEMİYOR

Genel İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Kadıköy Belediyesi'nde uzun süredir süren hak gaspı seçim sonunda iyice artmaya başladı. İşçilerin 2008 yılına ait toplu iş sözleşme farkları ile sosyal yardımları ve ikramiyeler ile 2009 yılındaki sosyal yardımların hiçbirini ödemedi. Seçimleri sonrası Kadıköy Belediyesi'nde çalışan işçilerden bir kısmı Ataşehir'e gönderildi. Belediye yönetimi, özellikle beledi-

yede işçilerden yana olan, mücadele eden, hak arayan ve haksızlıklara karşı sessiz kalmayan işçileri Ataşehir'e gönderdi. Ayrıca işverenin seçim öncesi başlayan hukuk tanımazlığına karşı mücadelemiz seçimler sonrasına bırakılmıştı. Çünkü bu dönemde yapılacak bir tavır başkalarının ekmeğine yağ sürebilirdi. Bizler bu konuda işçilerle konuşarak seçim sonrası süreçte mücadeleyi yükselt-

meyi kararlaştırdık. Ayrıca Mayıs ayının belediye gelirlerinin en yüksek olduğu ay olması nedeniyle bekledik. Ancak bu ayın sonuna geldiğimiz bir süreçte hiçbir ödeme yapılmadı. Bizler de bu nedenle 25 ve 26 Mayıs

günleri süreci işçilere anlatarak mücadeleye başlamayı önerdik, bunu da sendika şubemizle birlikte yapılmak için çaba harcadık. 27 Mayıs günü eski Evlendirme Dairesi önünde saat 12.00'de alkışlı yemek protestosu yapmayı, 29 Mayıs gününde Altıyol'dan belediyenin önüne pankartlı sloganlı yürüyüş yapmayı planladık.

İşçilerle birlikte mücadelemizi kararlı bir şekilde sürdüreceğiz. Tüm duyarlı kamuoyunun bu süreçte işçilere ve sendika şubemize desteğini bekliyoruz.

**DİSK Genel-İş İNolu
Şube'den Bir DDSB'li**

ENTERNASYONAL DAYANIŞMA KURULTAYI

Filipinler'de gerçekleştirilen 25. Enternasyonal Dayanışma Kurultayı'nın deklarasyonunun ülkemiz işçi sınıfı örgütleri ve DDSB'nin çalışmalarında faydalı olacağını düşünerek yayımlıyoruz.

25. Enternasyonal Dayanışma Kurultayı (ISA) Delegelerinin Ortak Deklarasyonu

1929 büyük bunalımından sonra tüm dünya en büyük mali ve ekonomik krizle karşı karşıya iken; **25. Enternasyonal Dayanışma Kurultayı delegeleri** olarak, küresel finans krizinin kapitalist sistemden kaynaklı temel sebeplerini, kendi emek gücümüzden aldığımız ilhamla ve dünya işçi sınıfı temsilcileriyle birlikte deşifre ediyoruz. Tekelci kapitalist tarzda artı değerlerimizin emilmesini, maaşlarımızın gün be gün azaltılmasını, sosyal haklarımızın gasp edilmesini ve kapitalist kronik aşırı üretim sistemini sınıf bilinciyle yargılamak ve karşı gelmek için birleşiyoruz.

Fabrikalarda ve işyerlerindeki sömürüye dayalı üretim süreçlerinin tüm 'sosyal karakterine' rağmen, günümüzdeki ileri teknolojinin de desteğiyle, hala tekelci burjuvazinin elinde en nefret verici şekliyle uluslararası toplumsal üretimin sermayenin azami birikimine ve yoğunlaşmasına daha çok hizmet ettiğine tanık oluyoruz.

Tekelci kapitalizmin bu çirkinliği ve mantıksızlığı, ölümcül bu sistemin canlılık ve bozulmanın devresel devinimi içindeki yozlaşması, özü itibarıyla artı üretimin derinleşen krizi tarafından karakterize edilir. Bu krizin en çok edici yönlerinden birisi ise, dünyada hızlı bir şekilde artan kitlesel işsizlik ve sefalettir.

1980'lerde hem enflasyona hem de durgunluğa karşı ekonomik politikanın Keynesyencilikten Friedmancı 'neo-liberalizme' kayması hayatımıza ve ailelerimize savunmasızlıktan başka hiçbir şey getirmemiştir.

Yeniden düzenleme (deregülasyon), özelleştirme (privatizasyon) ve ticaretin/yatırımın serbestleştirilmesi (liberalizasyon) şeklinde ortaya çıkan temel neo-liberal ekonomik politikalar, işçilerin mücadeleye yolu ile elde ettikleri nice hakların gasp edilmesinin, reel ücretlerin/maaşların düşürülmesinin, vergilerin ve tüketici ürünlerin ve servis ücretlerinin yükselmesinin, temel sosyal hizmetlerde devasa boyutlarda bütçe kesintilerinin de nedenidir. Böylece, zengin ve özellikle de fakir ülkelerde milyonlarca işçinin işsiz kalmasına ve köylünün daha çok fakirleşmesine sebep olunmuştur. En büyük krizlerin sonuncusu

ABD kapitalizminin merkezi üssünü vurmada önce, eski Sovyet Bloğu ülkelerinde, Türkiye, Latin-Amerika ve Asya'da ciddi ve keskin krizlere yol açmıştır.

Alt-Sahara Afrika bölgesi ise, emperyalizmin neo-liberal döneminde, tüm kaynakların dizginsizce sömürülmesi ve bu alanda haksız savaşlar yürütmesinden kaynaklı olarak kronik bir sosyal kriz geçirdi.

Ortadoğu büyük petrol kaynaklarına rağmen, sürekli savaş, büyük eşitsizlik ve ciddi boyutta ayrımcılığa maruz kalmıştır. Emperyalizmin temel enerji kaynaklarını kontrol altına alma hırasının mağduru olmuştur bu bölge halkları.

Neo-liberal politikalar doğrultusunda biçimlenen emek ve üretim esnekliğine bağlı olarak; kadın işçiler, part-time çalışanlar, geçici kontratlı veya kiralık işçiler, kolaylıkla işe alınıp işten çıkarılabilen ve böylece azgınca sömürülen işçilerin büyük çoğunluğunu oluşturmaktalar. Kadınlar ve çocuklar kapitalist krizin ağır yükünü taşıyorlar ve yine sefalet içinde yaşayan milyonlarca insan ve ezilmiş olanların büyük

çoğunluğunu oluşturmaktalar.

Aşırı üretim krizlerinden beslenen iklimsel krizler, dünya ısısının yükselmesini, nehirlerin, toprakların zehirlenmesini, doğanın kirletilmesini tetiklemiş ve temiz su ve gıdanın topluma ulaştırılması konusunda yaşanan ekolojik krizlerin de itici gücü olmuştur.

Tekelci kapitalistler ve uşak rejimlerine küresel ekonomik krize ve durgunluğa karşı alınan sözde önlemler, krizi daha da derinleştirmekle kalmamış, bunun yanısıra krizin faturasının halka kesilmesi politikalarıyla yaşam şartlarımızı da bayağı daraltmıştır.

ABD hükümeti, 700 trilyon dolarlık bir meblağı finans oligarşinin kasasına aktararak, onları krizden kurtarmak için utanmazca kefalet vermiştir. Oysa dünyanın işçileri ve ezilen halklar süregelen bir şekilde emek ücreti ve maaş düşüşleri, yaygın se-

falet, azalan toplumsal gelir ve daha fazla kısıtlanan devlet sosyal harcamaları ile karşı karşıyadırlar. Kamu fonları, üretimi genişletmek ve iş yaratma gibi çelişik bir hareketle, şimdi dev şirketlere aktarılmaktadır.

Bu kötüleşen duruma paralel olarak, haklarımızın gaspına, işsizliğe, maaşların düşürülmesine, sosyal hakların dağıtılmasına, faşizmin yükselmesine, ırkçılığa, ayrımcılığa ve baskılara karşı dünyanın çeşitli ülkelerinde geniş çaplı işçi grevleri ve protestoları gerçekleştirilmektedir.

Fakat bu protestolar sürecinde genel olarak devrimci muhalefete yönelik ölümler, kaçırılmalar, kayıplar, tutuklamalar, sendika üyelerine ve aile fertlerine yönelik işkence gibi sonuçlar doğuran baskı ve devlet terörü yaygınlaşmaktadır.

Dahası, ABD emperyalizmi kukla devletleri ile işbirliği yaparak, 'teröre karşı savaş' adı altında militan ve ilerici işçi sınıfı hareketi ve sendika önderlerini ve bunların destekleyicilerini hedef almaktadır. Yanısıra, dünya çapında anti-emperyalist ve

ulusal/sosyal kurtuluş mücadelesi hareketlerine yönelik karşı-devrimci operasyonlar gerçekleştirilerek burjuva gerici derinleştirilmektedir.

Böylece, işçi sınıfı, dünya ezilen halkları ve emperyalizm arasındaki çelişkinin keskinleştiğine tanık oluyoruz. Bu sebepten dolayıdır ki, emperyalizmi yık-

mak ve emperyalist talan, kriz ve savaşın faturalarının halklara ve emekçilere kesilmesini kökten yok etmek ve sömürsüz bir dünya yaratma uğruna, **işçi sınıfı** ezilen dünya halklarına her zamankinden daha çok **öncülük** etmelidir.

Bizler, Kilusang Mayo Uno tarafından, 2-5 Mayıs arası Tagaytay City-Filipinler'de düzenlenen Enternasyonal Dayanışma Kurultayı Delegeleri olarak, uluslararası emek hareketinin ekonomik-politik taleplerde bulunması ve sermayenin küreselleşmesi karşıtı protestolar yaparak, emperyalist krize, talana ve savaşa karşı gelinmesi açısından önemimizdeki dönemlerde sınıf bilincinin yükseltilmesi anlamındaki en önemli tarihsel görevin bilincindeyiz.

Bundandır ki; karar altına aldığımız bildirgelerimizi, özellikle aşağıdaki acil kararları derhal uygulamaya geçireceğimizin

sözünü veriyoruz:

✓ Küresel krize karşı, özellikle enternasyonal anti-emperyalist bir militan emek cephesinin yaratılması aracılığıyla, politik kampanyaları **ilerletme ve koordine**ni sağlamak.

✓ Ağustos 2009 da ekonomik krizin faturasının emekçilere kesilmesine karşı küresel çapta sürdürülen eylemlere katılmak ve **16 Kasım 2009'da işçi ve emekçilere yönelik baskıya karşı uluslararası eyleme katılım** sağlamak.

✓ Kasım 2009 Atina'da gerçekleşecek Birleşmiş Milletler Göç ve Gelişme Küresel Forumu (GFMD) ile eşzamanlı ve ona alternatif yapılacak protesto amaçlı Göçmen ve Mülteciler Enternasyonal Kurultayını (IAMR) **güçlü desteklemek**.

✓ Özellikle emekçiler, köylüler, göçmen işçiler, gençler, çocuklar, kadın emekçiler ve çevre üzerindeki tahripkâr etkisinin yoğunluğundan dolayı, küresel kriz üzerine kapsamlı araştırma, inceleme yapmak ve **eğitim çalışmalarını yaygınlaştırmak**.

✓ Ortak çabalarımızı koordine edebilmek ve iletişim ağımızı ve andaki iletişimi geliştirmek için internet kullanımını **azami** dereceye çıkarmak.

✓ Sendikalara ve sendikacılara yönelik baskılara, emperyalist sömürüye, saldırgan savaşa, ekolojik krize ve bankaların, büyük tekellerin açık bir şekilde kamu fonlarıyla küresel kriz ve iflastan kurtarılmasına karşı dünya çapında protestolarda **inisiyatif üstlenmek ve aktif destek** sunmak.

✓ Başka sendikaların ve politik işçi partilerinin küresel krize karşı savaşa yeteneklerini güçlendirmek için **uluslararası iletişimi güçlendirmek**.

✓ İşçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadelesini örgütlemek en önemli görevlerimiz arasındadır. Vahşeti doğuran kapitalist sisteme ve şu anda yaşanan küresel krizin toplumsal tahripkâr sonuçlarına karşı, işçi sınıfının gerçek alternatifleri hakkında, sosyalizm dâhil, daha güçlü eğitim, örgütlenme ve propaganda çalışmalarının sürdürülmesi için söz veriyoruz.

Mücadele etmeye cesaret et, kazanmaya cesaret et!

Tüm dünya işçileri, birleşin!

Yaşasın enternasyonal, anti-emperyalist dayanışma!

KILUSANG MAYO UNO
(1 Mayıs Sendikası)

Büro Adresi: No. 63 Narra St. Bgy. Claro, Proj. 3 Quezon City, Philippines

Telefax: (632) 421-0768 **Phone:** (632) 421-1049 / 421-0986

Email: kmu.intl@gmail.com

MEVSİMLİK İŞÇİLERİN ÇİLELİ YOLCULUKLARI BAŞLADI

Mevsimlik tarım işçilerinin umuda yolculuk dramı başladı. Çocuk, genç ve yaşlılardan oluşan kabileler her yıl olduğu gibi tren garlarını doldurmaya başladı. İçinde yatacak, giyecek ve kuru gıdaların olduğu torbaları yüklenerek yollara düşen işçiler durumlarından memnun değiller. İmkânları olsa topraklarını terk etmeyeceklerini belirten işçiler düşük ücretlerle çalıştırılmaktan ve ayrımcılığa maruz kalmaktan yakınıyorlar. Çocuklarının eğitimini bir kenara bırakmak zorunda kalan işçiler çok zor şartlarda elektrik ve susuz bir şekilde çadırlarda yaşıyorlar. Göçün en büyük yükünü çekenler ise kadınlar oluyor. Gündüz saatlerinde tarlada çalışan kadınlar akşamları da evlerde ça-

lışmak zorunda kalıyorlar.

Meclis Tarım Komisyon Üyesi DTP Şanlıurfa Milletvekili İbrahim Binici'nin, tarım işçileri ile ilgili olarak Meclis'e verdiği tüm soru önergelerine yanıt verilmedi. DTP Şırnak Milletvekili Sevhair Bayındır ise mevsimlik tarım işçilerinin sorunlarının çözümü için meclis araştırma komisyonunun kurulması gereğiyle meclise yazılı önerge verdi ve kazalar için acil önlemler alınmasını istedi. Bayındır, tarım işçilerinin yaşadığı bazı trafik kazalarını ise şöyle sıraladı:

'24 Mayıs 2009 tarihinde Mersin'in Erdemli ilçesine bağlı Karahıdırlı köyünde tarım işçilerini taşıyan minibüs kazasında 4'ü ağır 24 kişi yaralandı.

22 Mayıs 2009 tarihinde Urfa'nın Siverek ilçesinde tarım işçilerini taşıyan kamyonet kazasında 1 kişi öldü. Kamyonetin kasasında bulunan çoğu kadın olmak üzere 33 kişi yaralandı.

16 Mayıs 2009 tarihinde Urfa'nın Siverek ilçesinde, tarım işçilerini taşıyan bir traktörün devrilmesi sonucu 6 kişi yaralandı.

07 Mayıs 2009 tarihinde Şanlıurfa'dan Adana'ya gelen tarım işçilerinin, etkili olan sağnak yağış nedeniyle 50 çadırı sular altında kaldı. Yaklaşık 500 kişi ölüm tehlikesi geçirdi.

12 Mart 2009 tarihinde Adana'da tarım işçilerini taşıyan midibüs kazasın-

da 1 kişi hayatını kaybetti, 22 kişi yaralandı.

09 Mart 2009 tarihinde Adana'nın Küçük Dikili Beldesinde tarım işçilerini taşıyan iki minibüsle bir kamyonun çarpışması sonucu 67 kişi yaralandı.'

DDSB MERKEZİ TOPLANTISI GERÇEKLEŞTİRİLDİ

DDSB Haziran'da yapacağı kurultaya hazırlık toplantılarından bir tanesini daha 24 Mayıs Pazar günü İstanbul'da TMMOB binasında gerçekleştirdi. Açılıştan sonra slâyt gösteriminin de yapıldığı toplantı üç gündem etrafında şekillendi. İlk gündemde, hazırlanan sunum kapsamında yaşanan kriz ve krizin işçi ve emekçilere nasıl yansıdığı konusuna, rakamsal sonuçlarla birlikte değinildi. İşçi ve emekçilerin bu sürece nasıl bakması gerektiği sorusu etrafında örgütlenmeye ve bunun da saflarının DDSB olması gerektiğine bir kez daha

işaret edildi. Ardından daha önceki toplantılardan çıkan tartışmalar ve eleştiriler ışığında yeniden ele alınan DDSB program taslağı tartışmaya açıldı. Programa ilişkin öneri ve eleştiriler farklı bölgelerden gelen DDSB'lilerin yoğun tartışması ile devam etti. Üçüncü gündemde Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm "Sınıf Hareketindeki Gelişmeler, Örgütlenme Alan Ve Biçimleri" konu başlıklı ikinci bir sunum yaptı. Sınıfın son süreçteki durumuna, işçi sınıfına yönelik ideolojik saldırılara, önümüzdeki süreçte temel

örgütlenme alanlarına değinilerek örgütsüz, güvencesiz işçiler ve işsizler içerisindeki çalışmanın öncelikli olduğuna vurgu yapıldı.

Deri-İş Sendikası Genel Bşk. Musa Servi ise DDSB'nin yakaladığı sınıf sendikacılığının Tuzla havzasındaki kazanımlarının hangi tarihsel pratiklerden ve hangi çalışma yöntemlerini izleyerek bugüne ulaştığını ortaya koyarak pratik görevlere ilişkin vurgularda bulundu. Ayrıca kısmi olarak DDSB'nin eksiklerine dikkat çekerek süreç içerisinde yapılması gerekenlere değindi.

DİSK Genel-İş Sendikası Anadolu 1 Nolu Şube Başkanı Şahan İlseven konuşmasında DDSB'nin asıl tartışması gereken konunun pratik müdahaledeki zayıflık olduğunu belirterek birçok sorunun kaynağında bunun yattığını vurguladı.

Toplantının geneline hâkim olan ise DDSB program taslağı üzerinden farklı illerden gelen birçoğu çeşitli sendikalarda örgütlü DDSB'lilerin yoğun ve üretici tartışmaları idi. Birçok açıdan verimlilik taşıyan tartışmalar DDSB programının ana hatları ile netleşmesini sağladı. Toplantının sonlarında serbest kürsü oluşturularak genel değerlendirmeler alındı.

TÜRK-İŞ UYUMA TABANINA SAHİP ÇIK!

Yol-İş Sendikası kamuda devam eden TİS görüşmelerinde hükümeti ve Türk-İş'i uyarmak için eylem yaptı.

300 bine yakın işçiyi kapsayan toplu görüşmelerde kimi yerlerde arabulucu,

kimi yerlerde ise grev aşamasına gelindi. Türk-İş'in sunduğu teklifin ardından hükümetin de bu hafta içerisinde yanıt vermesi bekleniyor. Yol-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Maltepe'deki Karayolları 1. Bölge'de eylem yaptı. Eyleme Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bile-

şenleri, TÜMTİS İstanbul Şube, Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube, Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube, Harb-İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi, Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi ve T. Haber-İş Sendikası Anadolu Şubesi de destek verdi. Kamudaki toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri için Türk-İş ve hükümetin uyarıldığı eylemde Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Erdem Arca, TİS görüşmelerinin 5 aydır sürdüğünü ve halen sonuçlanmadığını hatırlatarak, kendileri adına görüşmeleri sürdüren Türk-İş'in konuya sessiz kaldığını belirtti.

Yol-İş üyeleri krize karşı bir duruş, kazanılmış haklarının korunması, esnek çalışmanın kabul edilmemesi, düşük ücretle çalışan işçilerin ücretlerinin arttırılması, sözleşmeli çalışmaya karşı çıkılması, taşeronluğa son verilmesi ve otoyollar başta olmak üzere tüm özelleştirmelere son verilmesi gibi taleplerini ifade ediyorlar.

DDSB'DEN DİRENİŞ ZİYARETLERİ

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Gazi Osman Paşa'da bulunan Meha Tekstil'den atılan ve direnişe geçen işçileri ziyaret etti.

23 Nisan günü Meha Tekstil Fab-

rikası'nın karşısında kurdukları çadırdaki direnişlerini sürdüren işçileri ziyaret eden DDSB, "Birlik, mücadele, zafer", "Meha işçisi yalnız değildir" sloganlarını haykırarak çadıra kadar yürüdü. Meha işçileri alkışlarla ve sloganlarla DDSB'lileri karşıladı.

DDSB'liler Meha işçileri ile direniş üzerine bir süre sohbet etti. Sohbetin ardından DDSB adına söz alan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Mu-

sa Servi, Meha tekstil işçilerinin direniş ve kararlılığını önemsediklerini söyledi.

"Yaşasın sınıf dayanışması", "Birlik, mücadele, zafer" sloganla-

rının hep bir ağızdan haykırıldığı ziyaret, sıcak bir ortamda yapılan sohbetle sona erdi.

25 Nisan günü E-Kart işçilerinin grevine DDSB'nin

yanısıra, Belediye-İş ve Deri-İş tarafından gerçekleştirilen ziyaretti.

Her iki sendikanın yönetim düzeyinde katıldığı ziyarette, DDSB imzalı "Krizin faturası patronlara", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Atılan işçiler geri alınsın" dövizleri taşındı.